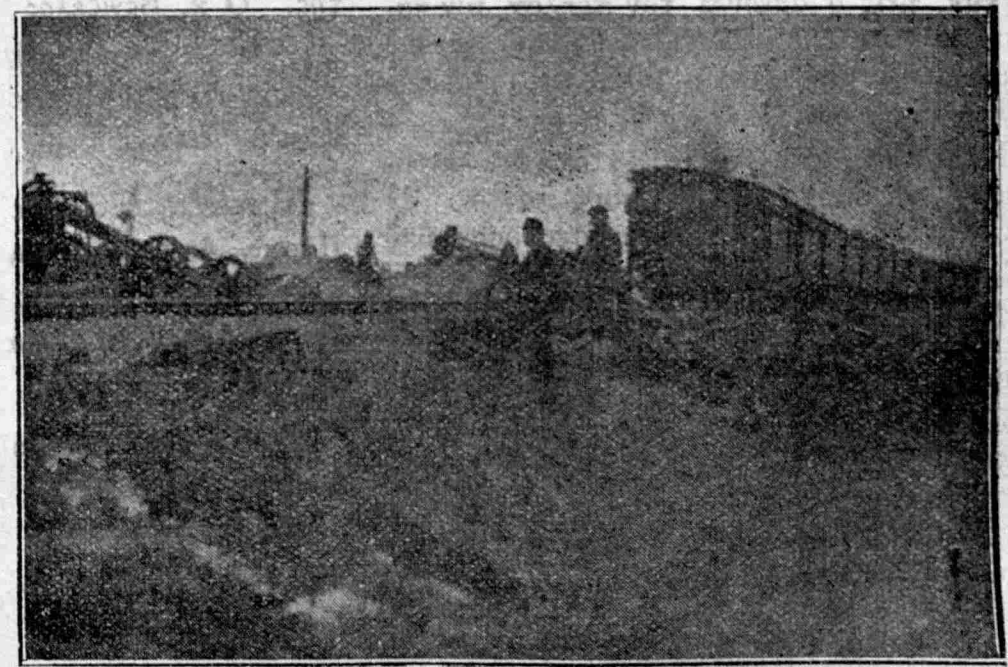
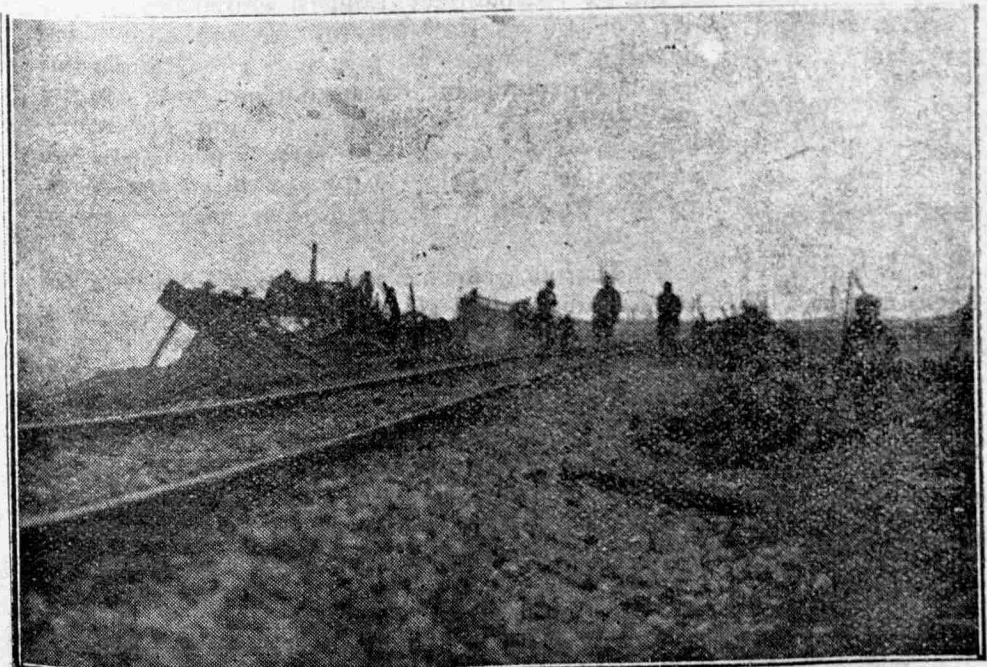
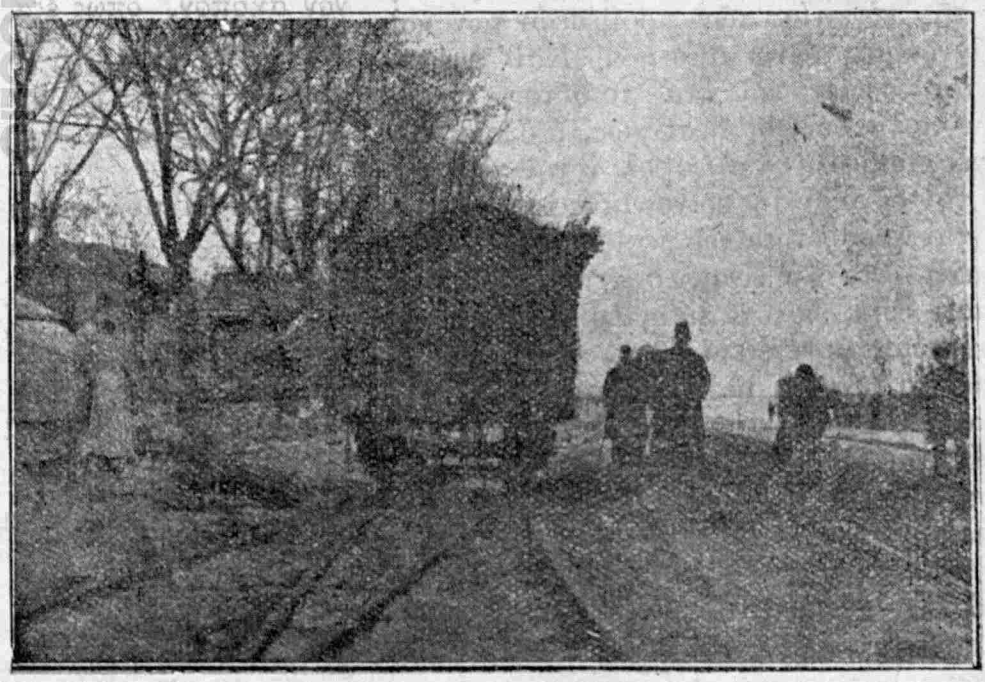
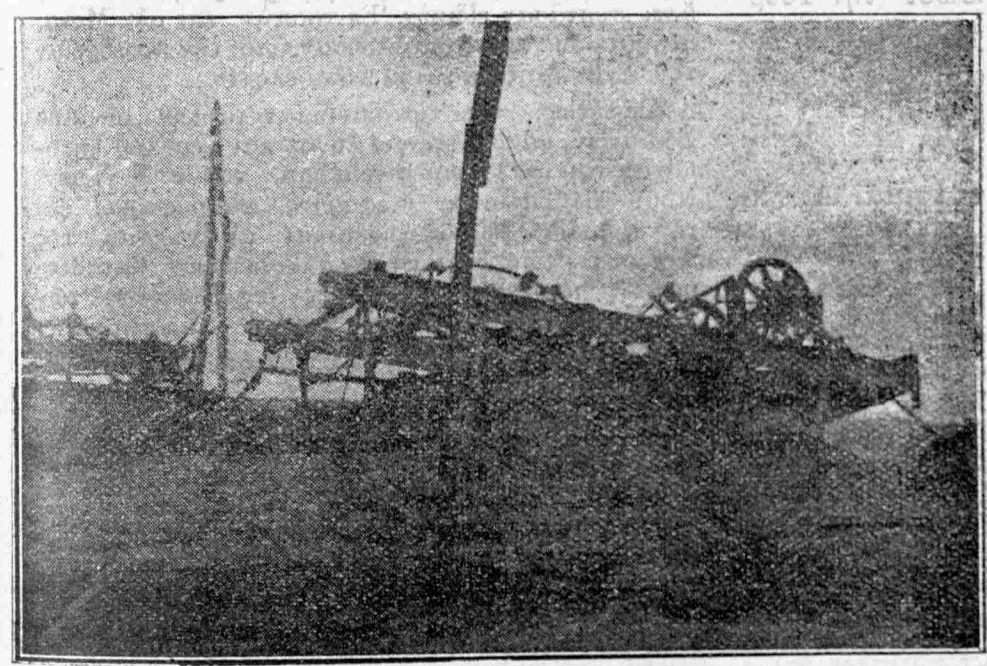
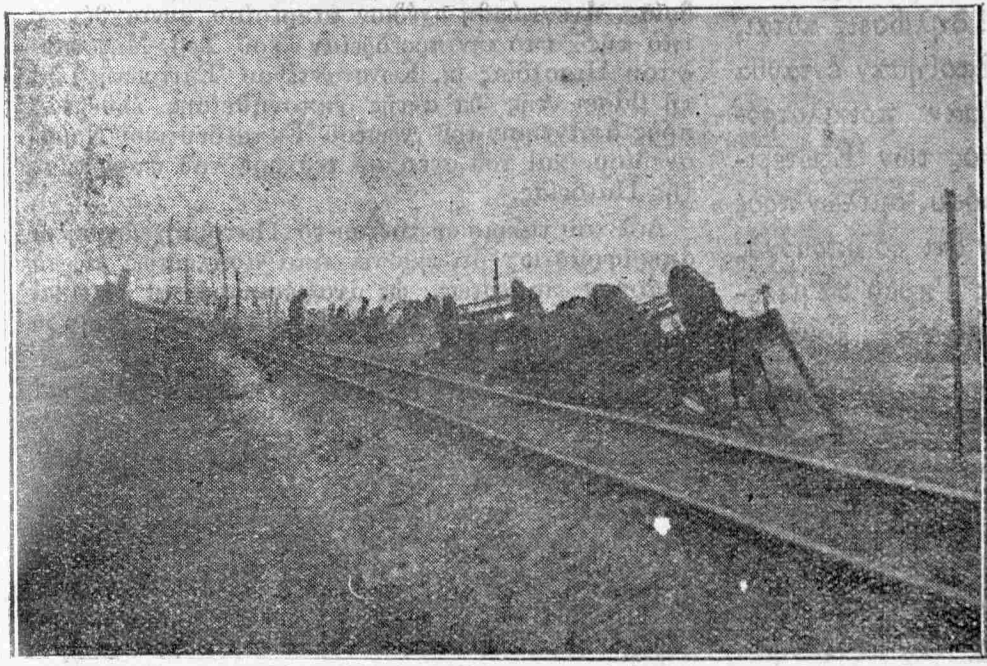

'Ασ' Όλα

Τὸ Σύμβολόν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ *

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΗΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΤΕΦΑΝΟΥ

MEGARO

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΟΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΙ

Εἰς τὴν ὠραίαν παραβολὴν τοῦ αὐριανοῦ εὐαγγελίου βλέπομεν δύο ὅλως ἀντιθέτους τύπους. Δύο ἄνθρωποι, τῆς αὐτῆς φυλῆς καὶ τοῦ αὐτοῦ γένους, ἀνέβησαν εἰς τὸ ἱερὸν διὰ νὰ προσευχηθῶσιν. Ἔως ἐδῶ, βλέπετε, ὅτι οἱ δύο οὗτοι ὁμοιάζουν, σχεδὸν ταυτίζονται, ἐν τούτοις, ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἤρχισαν προσευχόμενοι, κατεφάνη ἡ φοβερὰ καὶ μεγάλη αὐτῶν ἀντίθεσις. Ὁ εἷς, τὸν ὁποῖον ἡ παραβολὴ ὀνομάζει Φαρισαῖον, ἐξήτει νὰ πείσῃ τὸν Θεόν, ἀπαριθμῶν ὅλα τὰ προτερήματα, τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς εὐσεβεῖς συνηθείας του, ὁ ἕτερος, τοῦναντίον, ταπεινούμενος πρὸ τοῦ ἱεροῦ, δὲν εἶχε τὴν τόλμην οὔτε τὴν κεφαλὴν του πρὸς τὸν Οὐρανὸν νὰ σηκῶσῃ.

Αὕτῃ εἶναι ἡ παραβολή. Μᾶς διδάσκει βέβαια τὸν τρόπον τῆς προσευχῆς καὶ τὸ ἦθος, τὸ ὁποῖον ὀφείλομεν κατ' αὐτὴν νὰ τηρῶμεν. Ἀλλὰ μόνον κατ' αὐτὴν;

Ἴσως ἐν τῇ κοινωνίᾳ μας νὰ μὴ ὑπάρχωσι τόσοι μωροί, ὥστε νὰ θέλουν νὰ πείσωσι τὸν Θεὸν περὶ τῆς ἀγιοσύνης καὶ καθαρότητός των, διότι ἴσως οὗτοι νὰ μὴ προσεύχωνται ποτέ· ἐν τούτοις δὲν σπανίζουσιν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι θέλουσι νὰ πείσωσι τοὺς ἀνθρώπους περὶ τῆς τιμιότητός των, τῆς φιλανθρωπίας των, τῆς εὐγενείας τῶν προθέσεών των καὶ τῆς ἀγνότητος τῶν διαθέσεων. Καθ' ἡμέραν θ' ἀνταμώσωμεν καὶ ἓνα τοιοῦτον τύπον, τύπον πολὺ συνήθη δυστυχῶς, ὁ ὁποῖος θὰ μεταχειρισθῇ ὅλην τὴν ἐπιβολὴν τοῦ πλούτου, ὅλην τὴν δύναμιν τῆς κοινωνικῆς του θέσεως, ὅλην τὴν λαμπρότητα τοῦ περιβάλλοντος, διὰ νὰ φανῇ ὅτι δὲν εἶναι, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι οὐδέποτε ἔσχε, διὰ νὰ λάβῃ λιβανωτὸν, τοῦ ὁποῖου οὐδέποτε ἐγένετο ἄξιος. Καὶ δι' αὐτὸ ἀγωνίζεται, μοχθεῖ, τὰ πάντα μηχανᾶται. Δίδει δωρεὰς ἐκ τῆς σκοτίας κερδηθείσης περιουσίας του μόνον ἐκεῖ, ὅπου ὁ ὀβολὸς θ' ἀντηχήσῃ ὡς τάλαντον καὶ ὅπου ἡ ὑστεροφημία θὰ καλύψῃ τὰ διαπραττόμενα αἵσχη, ἐξαγοράζει ὁ ἴδιος τὸ θυμίαμα καὶ τοὺς κατὰ παραγγελίαν ἐπαίνους, διὰ τῶν ὁποίων ἀρέσκειται νὰ θυμιᾶται καὶ φράσσει τὰ στόματα ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐτόλμων νὰ ἐκφέρωσι τὴν πικρὰν ἀλήθειαν, ὅπως πλήττει τὴν χεῖρα ἐκείνην, ἣτις θ' ἀπέσυρε τὸν πέπλον τὸν καλύπτοντα ὑπὸ τὰς θαμβωτικὰς τοῦ χρυσοῦ μαρμαρυγῆς τὴν ψυχικὴν ἀθλιότητα καὶ τὸν ἠθικὸν βόρβορον.

Ἐν τούτοις, ὡς μὴ ἀπατῶνται ὅτι κατορθόνουν νὰ παρῆσαν τὸν πάντας. Ἡ κοινωνία, ὅσονδήποτε καὶ ἂν διεστράφη ὑπὸ τῶν ιδίων, δὲν ἔφθασεν ἀκόμη εἰς τὴν πνευματικὴν ἐκείνην παραζάλην νὰ ἐκλαμβάνῃ ὡς ρυτὸν πᾶν ὅτι στίλβει καὶ νὰ θεωρῇ ὡς χάρετὴν τὴν ὑποκρυπτομένην ἀναισχυντίαν.

Ὅχι! εἰς τὴν καρδίαν τῆς κοινωνίας ὑπάρχει πολὺ βαθῶς κεκοιμημένη ἡ ἀληθὴς καὶ ἀνεπηρέαστος ἐκτίμησις, πρὸς τῆς ὁποίας ταπεινούνται κατησχνημένοι ἐκπῶτοι ὅλοι οἱ Φαρισαῖοι τῆς συγχρόνου ἐποχῆς.

Δὲν παρήλθεν ἀκόμη ἡ συγκίνησις, ἡ προξενηθεῖσα ἐκ τῆς ἐν Ποτσδάμ συνεντεύξεως, καὶ ἰδοὺ ὅτι νέα γεγονότα οὐχὶ τόσο ἐνοικῶ ἐμφανίζονται. Ὁ σὶρ Μπάξτων, πρόεδρος τοῦ Βαλκανικοῦ κοιμιτάτου, κατὰ τὴν ἐν Βουλγαρίᾳ δοθεῖσαν συνέντευξίν του ὡμίλησε περὶ «διωγμοῦ τῶν Νεοτούρκων κατὰ τοῦ βουλγαρικοῦ πληθυσμοῦ τῆς Μακεδονίας καὶ συνέστησεν ὅπως Βούλγαροι, Ἕλληνες καὶ Ἄλβανοι ἰδρῶσωσιν ἐθνικὰς λέσχας καὶ ἐργάζωνται ἐν ἀρμονίᾳ». Αἱ δηλώσεις αὗται, ὡς ἦν ἐπόμενον, βαθεῖαν ἐποίησαν ἐνταῦθα ἐντύπωσιν καὶ ἐσχολιάσθησαν ποικιλοτρόπως. Ἐξ ἄλλου ὁ ὑφυπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἀγγλίας λόρδος Κρόου, ὁμιλῶν πρὸς τὴν ἄνω Βουλὴν, ἀνήγγειλεν ὅτι «ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν Ἐδουάρδος Γκρέυ θὰ μελετήσῃ ἐπισταμένως τὰς ληφθείσας ἐκθέσεις περὶ τῆς κακομεταχειρίσεως, ἧς ἔγειναν θύματα οἱ κάτοικοι τῆς Μακεδονίας ἐν καιρῷ τοῦ ἀφοπλισμοῦ». Αἱ ἀνωτέρω δηλώσεις, σχετιζόμεναι πρὸς τὴν εἶδησιν ὅτι ἡ Ἀγγλία μεταφέρει τὸ ἐν Μελίτῃ στρατηγεῖόν της εἰς Κἀϊρόν καὶ τὴν θρυληθεῖσαν ἀπόπειραν πρὸς ἀγγλοτουρκικὴν συνεννόησιν διὰ τὸ ζήτημα τῆς Κουβέτ, φαίνονται ὅτι ἔχουσιν ὠρισμένον σκοπὸν, ὅπως ἐξαναγκάσωσι τὴν Τουρκίαν καὶ δώσῃ εὐνοικῶς ἀνταλλάγματα διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ἣν ὅχι ὀλίγον ἀνησυχεῖ ἡ τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Βαγδάτης προκτασις.

Τὰ ἐν Ἰερμένῃ φαίνονται στάσιμα. Αἱ ἐπικουρίαι τοῦ στρατοῦ ὀλονὲν φθάνουσιν, ἀλλὰ καὶ ἡ Σαναᾶ μετὰ τῆς Χοδεΐδας πολιορκεῖται ὑπὸ τῶν ἐπαναστατῶν. Καὶ ἀγγέλλονται μὲν διὰ τῶν ἰταλικῶν καὶ ἀγγλικῶν ἐφημερίδων μάχαι κρατεραὶ καὶ γενίκευσις τῆς ἐπαναστάσεως, ἐν τούτοις αἱ εἰδήσεις αὗται εἶναι ἀνακριθεῖς, μὴ ἐπιβεβαιούμεναι ὑπὸ τῶν ἐπιστήμων.

Ἡ ἐλληνικὴ Βουλὴ ἐξέλεξε τὸν πρόεδρον αὐτῆς κ. Στράτον, τὸν ὁποῖον ὑπέδειξεν ἡ πλειοψηφία, ἣδη δὲ ἤρχισε τῶν ἐργασιῶν τῆς. Ὁ κ. Βενιζέλος ἐξέθεσε τὸ ἀναθεωρητικὸν πρόγραμμα τῆς Κυβερνήσεως, ὁ δὲ ὑπουργὸς τῆς δικαιοσύνης τὸν προσωρινὸν κανονισμὸν τῆς Βουλῆς.

Ἠγγέλθη ὁμοίως εἰς Ἀθήνας ἡ κατὰ τὸ Πάσχα ἐπίσκεψις τῶν Βουλγάρων φοιτητῶν πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις συναδέλφους των. Τὸ ἐν Βουλγαρίᾳ φρόνημα ἐπιδοκιμάζει τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην.

Κατ' αὐτὰς συνομολογεῖται μετὰ τῶν Τουρκίας καὶ Βουλγαρίας προσωρινῆ ἐμπορικῆς σύμβασις, οὕτω δὲ ὁ ὑφιστάμενος τελωνειακὸς πόλεμος θὰ λήξῃ.

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Α. Θ. Π τοῦ Οἴκου. Πατριάρχου, συνήλθον καὶ αὐτῆς τὰ Δύο Διοικητικὰ τῆς Ἐκκλησίας Σώματα καὶ ἐξεκλούθησαν τὴν συζήτησιν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ ζητήματος.

Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἐπικύρωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς προηγουμένης τῶν Δύο Σωμάτων συνεδρίας, ἀνεγνώσθη σχέδιον τακτικῶν, συνταχθέντος ὑπὸ τῆς ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πισιδίας κ. Κωνσταντίνου Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπ' αὐτῆς ἐκπονηθείσης ἐκθέσεως πρὸς ἀπάντησιν τοῦ γνωστοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Νομοσχεδίου καὶ τοῦ σχετικοῦ τεσκερὲ τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας.

Διὰ τοῦ τακτικῶν τούτου τὸ Πατριαρχεῖον δηλοῖ ἀπεριφρόσως ὅτι ἐμμένει ἀπαρασαλεύτως εἰς τὸ ὑπάρχον καθεστῶς, ὡς ἀναφέρουσιν αἱ σχετικαὶ διατάξεις τῶν φερμανίων καὶ προνομίων καὶ ἡ τοῦ 1891 βεζυρική ἐγκύκλιος.

Ἀκολούθως τὰ Δύο Σώματα συνεσκέφθησαν ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς κατασχέσεως μοναστηριακῶν καὶ κοινοτικῶν κτημάτων καὶ γαιῶν ἀπὸ μέρους ἰδιωτῶν τινῶν.

Οὕτως ἀνεγνώσθησαν γράμματα τῶν Μητροπολιτῶν Ἐλασσῶνος καὶ Παραμυθίας ὡς καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Κίτρους, ἀγγελλόντων ὅτι κτήματα καὶ γαῖαι, ἀνήκουσαι εἰς Μοναστήρια καὶ Κοινότητας, κινδυνεύουσι νὰ κατασχεθῶσιν ἀπὸ μέρους Βέηδων καὶ ἄλλων.

Τὰ Δύο Σώματα, μεθ' ἱκανὴν συζήτησιν, ἐνέκριναν ὅπως τὸ ζήτημα παραπεμφθῇ εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ ἄρτι συστάσαν ἐιδικὴν Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῶν Μοναστηριακῶν γαιῶν, διατελοῦσαν ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Φιλαδελφείας.

Ὡσαύτως, κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην τῶν Δύο Σωμάτων, μακρὸς ἐγένετο λόγος καὶ περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἐν Ταξιμῶ γηπέδου, τοῦ κ. Α. Ἰωαννίδου ὑποβαλόντος διαφόρους πληροφορίας ἐπὶ τοῦ σημείου, εἰς ὃ εὐρίσκονται αἱ ἐνέργειαι τῆς Ἐφορείας τῶν Ἐθνικῶν Φιλανθρωπικῶν Καταστημάτων, προκειμένου περὶ τῆς διεκδικήσεως τῶν ἡμετέρων ἐπὶ τοῦ ἐν λόγῳ γηπέδου δικαιωμάτων.

Ἐν τέλει δὲ ἐνεκρίθη ὅπως ἐπιδιωχθῇ ἡ ὑπόθεσις δικαστικῶς.

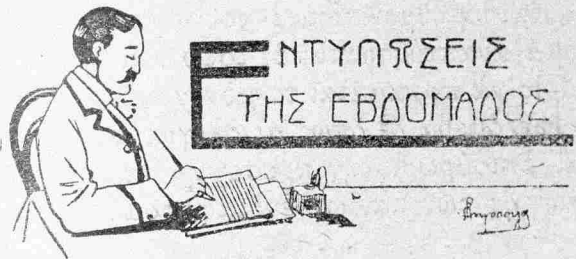
Νεῶν δωρεῶν ἔχομεν νὰ ἀναγγείλωμεν τὴν ἐβδομάδα ταύτην, τοῦ ἱατροῦ κ. Α. Καμπούρογλου, ὅστις προσέφερε 200 λίρας, ὅπως ἐκ τοῦ τόκου αὐτῶν βραβευθῆται κατ' ἔτος ἡ φιλοπονία ἐνός τῶν εἰς τὰ Ἐθνικὰ μας Νοσοκομεῖα ἐργαζομένων ὑπαλλήλων.

Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν δωρεάν ταύτην, καὶ ἡ Ἐφορεία τῶν Καταστημάτων ἀπεφάσισεν ὅπως ὀρίσῃ ἕτερον ποσὸν πρὸς βράβευσιν καὶ δευτέρου εὐσυνειδήτου καὶ φιλοπόνου ὑπαλλήλου.

Εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐλήφθη ὑπουργικὸς τεσκερὲς, δι' οὗ τὸ Πατριαρχεῖον παρακαλεῖται ὅπως διατάξῃ τὰ δέοντα εἰς τοὺς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν αὐτοῦ Μητροπολίτας νὰ ἐμποδίζωσι τὴν ἀνάστησιν χαρτῶν, εἰς τοὺς ὁποίους ἡ νῆσος Κρήτη σχεδιαγραφεῖται δ' ἀ τῶν ἐλληνικῶν χρωμάτων. Καὶ ταῦτα, καθ' ὅσον εἰς σχολὴν τινα παρὰ τὴν Αὐλῶνα, εὐρέθη χάριτις, ἐν ἣ ἡ Κρήτη φέρει ἐλληνικὰ χρώματα.

Τὰ Πατριαρχεῖον διὰ τακτικῶν, ἐπιδοθέντος διὰ τοῦ Καποῦ Κεχαγιά εἰς τὴν Κυβέρνησιν, ζητεῖ ὅπως ἐπιτραπῇ εἰς ἱερέα ὁμογενῆ νὰ εἰσερχεταί εἰς τοὺς στρατώνας, χάριν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν ὁμογενῶν στρατιωτῶν.

Ἡ Α. Π. ὁ Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος δι' ἐπιστολῆς του πρὸς τὰ Πατριαρχεῖα πληροφορεῖ ὅτι ἤρξαντο ἀναγνωρίζεσθαι ὑπὸ τῶν κυβερνητικῶν ἀρχῶν ὡς Ἕλληνες χριστιανοὶ οἱ Σταυριῶται, οἵτινες καὶ ἀγάλλονται ἐπὶ τῷ εὐφροσύνῳ τούτῳ γεγονότι.

ΟΙ ΒΕΒΗΛΟΙ

Κάθημαι παρὰ τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἐτοιμάζομαι νὰ σύρω μερικὰς γραμμὰς διὰ τὴν στήλην αὐτήν. Εἶναι πολὺ προὐ ἀκόμη· ἡ χιῶν, ἡ ὁποία ἀρκετὰς ἡμέρας εἶχε καλύψει μὲ τὴν «λευκὴν σινδόνην» τὴν πόλιν μας, σιγὰ ὑποχωρεῖ καὶ ἀφίνει νὰ φανοῦν αἱ στέγαι τῶν οἰκιῶν καὶ ἡ ἀθλιότης τῶν δρόμων μας, μερικὰ ζεύγη, ἀκολουθοῦντα μίαν ἀντίθετον διεύθυνσιν, διασταυροῦνται μὲ ὅσους πηγαίνουν εἰς τὰς ἐργασίας των, ἐν ᾧ εἰς τὸ κουρασμένον βλέμμα ἐκείνων δὲν δυσκολεύεται τις νὰ διακρίνη μερικὰς ἀναλαμπάς. Ὡ! Ἐξάπαντος αὐτοὶ ἐπιστρέφουν ἀπὸ μίαν ἐσπερίδα χοροῦ ἢ παιγνιδίου.

Εἶναι, ἄλλως τε, ἡ ἐποχὴ αὐτῶν τῶν συναθροίσεων. Κάθε σπίτι, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ φαίνεται ὅτι δὲν ὑστερεῖ, κάθε οἰκογένεια, ἡ ὁποία θέλει νὰ διατηρήσῃ τὰς σχέσεις της, θεωρεῖ καθήκον της νὰ προσκαλέσῃ δυὸ-τρεις φορὰς τοῦλάχιστον τοὺς «φίλους» εἰς καμμίαν βραδυὴν συγκέντρωσιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἢ θὰ δοθῇ κοτιλλιὸν ἢ θὰ παιχθῇ μιὰ παρτίδα μπριτζ.

Τὰ μπιλλετάκια, πράσινα, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καλογραμμένα, κομψά, εὐώδη, διασκορπίζονται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ διὰ νὰ συνάξουν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς πόλεως τοὺς φίλους τοῦ μπαμπᾶ, τὰς φίλας τῆς μαμᾶς, τὰς πρόην συμμαθητριάς τῆς δεσποινίδος καὶ τοὺς συναδέλφους τοῦ υἱοῦ μετὰ τῶν οικογενειῶν των.

Ἡ ἐμφάνισις ἐνὸς τοιούτου προσκλητηρίου εἰς ἓνα σπίτι θέτει εἰς κίνησιν ὅλους καὶ ὅλας, ἀναβιβάζει τὴν θερμοκρασίαν τοῦ αἵματος καὶ αὐξάνει εἰς τὸ τετράγωνον τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας. Ὅλοι θὰ εὔρουν ἑλλείψεις εἰς τὰς ἐνδυμασίας των· αἱ κυρίαὶ θὰ τρέξουν εἰς τὰ ἔμπορικά διὰ ν' ἀντιγράψουν τὰς τελευταίας creations, οἱ πατέρες θὰ ξεσκονίσουν τὴν ρετιγκόταν των καὶ οἱ νέοι μας θὰ ρίψουν δυὸ-τρεις ματιὰς σὲ κανὲν μυθιστόρημα διὰ νὰ πάρουν τὸ τελευταῖον μάθημα.

Δὲν θὰ παρακολουθῶ τὰς κινήσεις των, οὔτε θὰ τοὺς εἰσαγάγω εἰς τὰς ὥραιας καὶ εὐμορφοστολισμένας αἰθούσας τοῦ σπιτιοῦ «ποῦ δέχεται». Αὐτὸ εἶναι ἔργον τῶν νεωτέρων ποιητῶν, οἱ ὁποῖοι μετέφερον τὰ εἰδύλλια ἀπὸ τὰ δάση εἰς τὰς ταπεινοστρωμένας αἰθούσας, ἀπὸ τὰ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ εἰς τὰ τροπικὰ τοῦ θερμοκηπίου. Καὶ ἴσως δὲν

ἔχουν ἄδικον. Κανεὶς δὲν εἴμπορεῖ ν' ἀρνηθῇ ὅτι ὑπάρχει ποίησις καὶ μέσα εἰς τὰς αἰθούσας, εἰς τὰς ὁποίας τὰ ἠλεκτρικὰ ἀντανακλῶνται εἰς κύματα μετὰξῆς ἢ βυθίζονται εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ βελούδου.

Ἡ ποίησις βέβαια δὲν ἐνδίαται μόνον ἐπὶ τῶν βράχων, οὔτε εἶναι ἀποκλειστικὸν τῶν ποιμένων προνόμιον· δύναται νὰ ἐκδηλωθῇ πανταχοῦ καὶ εἰς μίαν καλύβην, τὴν ὁποίαν θερμαίνουν μερικὰ ξερὰ φρύγανα καὶ εἰς μίαν αἰθούσαν, τὴν ὁποίαν περιβάλλουν τὰ καλλοριφέρ.

Ἄρκεῖ νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἡ εὐγενής, ἡ λεπτή, ἡ ποιητικὴ καρδιά, ἡ ὁποία νὰ τὴν σκορπίσῃ.

Ἄλλὰ—καὶ ἰδοὺ ἐν μέγα ζήτημα—μέσα εἰς αὐτὰς τὰς πολυπληθεῖς συγκεντρώσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀφίνει τὴν εἴσοδον ἐλευθέραν ἢ πολυτέλεια ἐνὸς ἀντραβὲ ἢ ἡ κομψότης ἐνὸς σμόκιν καὶ ὄχι τίποτε ἄλλο, εἴμπορεῖ ν' ἀνθίσῃ αὐτὸ τὸ ὄραϊον ἄνθος ἢ εἴμπορεῖ, καὶ ἂν ἀνθίσῃ, νὰ μὴ πνιγῇ ἀπὸ ἑλλειψιν φωτὸς καὶ θερμότητος ἢ κάτω ἀπὸ κανὲν σκληρὸν χέρι, τὸ ὁποῖον θὰ τὸ καταμαδήσῃ;

Καὶ τέτοια χέρια εὐρίσκονται πολλὰ, τὰ ὁποία ἐγεννήθησαν καὶ ζοῦν διὰ νὰ μαραῖνουν, ἀφοῦ δὲν εἶναι ἱκανὰ νὰ κάμουν κατὶ εὐγενές. Τέτοια ὑπάρξεις, ἀναδίδουσαι τὴν μᾶλλον ἀποκρουστικὴν ἀπόνοιαν μιᾶς γαργαρινώδους σηψαιμίας, εὐρίσκονται ὄχι ὀλίγαι, μολύνουσαι μὲ τὴν πνοὴν των κάθε εὐγενές, κάθε ὄραϊον, θέτουσαι μίαν κηλίδα ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν ἄλλων καὶ καταξοχίζουσαι εἰς ἄμορφα ράκη ὅ,τι ἐναπέμεινεν ἀκόμη ὑψηλὰ ἄδικτον.

Οἱ Γάλλοι τὸν τοιοῦτον τύπον τὸν ὀνομάζουν gentlemulle. Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς διότι δὲν εὐρίσκω εἰδικὴν λέξιν εἰς τὴν γλῶσσάν μας, θὰ εἶμαι δὲ πολὺ εὐτυχέστερος ἂν καὶ αἱ ἀναγνώστριά μου δὲν εὔρουν ὄχι πλέον τὸ ὄνομά του, ἀλλὰ καὶ τὸν τύπον τοῦτον μεταξὺ τῶν γνωστῶν των.

— Ἄλλὰ τί εἶναι ἐπὶ τέλους ὁ τύπος αὐτός; Θὰ δώσω τὸν ὀρισμὸν, τὸν ὁποῖον εὐρίσκω εἰς μίαν πραγματεῖαν ὀνομαστῆς Γαλλίδος συγγραφέως.

Εἶναι νέος ἐνδυόμενος μέχρι μανίας ἀνεπιλήπτως. Φορεῖ τὰ πολυτελέστερα ἐνδύματα ποῦ εἴμπορεῖ νὰ φορέσῃ, τὰ ὑποκάμισά του εἶναι ἀπιστεύτως λευκὰ . . . μόνον ἡ ψυχὴ του εἶναι ἀκάθαρτος. Εἶναι ἐνήμερος ὄλων τῶν κοινωνικῶν σκανδάλων καὶ ὡς νὰ μὴ τὸν ἤρουν ἐφευρίσκει καὶ ὅσα δύναται νὰ φαντασθῇ εἰς βάρος ὄλων τῶν οικογενειῶν, αἱ ὁποῖαι τὸν δέχονται.

Εἰς τὴν μίαν ἀγαπᾶ τὴν κόρην, διὰ τὴν ἄλλην διαδίδει ὅτι τρελλαίνονται δι' αὐτὴν δύο ἢ τρεῖς ταυτοχρόνως, διὰ τὴν τρίτην τὸ πρᾶγμα φθάνει ἀκόμη μακρύτερα, ὀμιλεῖ πάν-

τοτε περὶ ἐρωτικῶν τροπαίων του, οὐδεμίαν γυναῖκα σέβεται, οὔτε ἐκείνην, τὴν ὁποίαν θὰ νυμφευθῇ, πλησιάζει τὰς ἀδελφὰς τῶν φίλων του ὡς τὰς νυκτερίδας τῶν καφωδείων, δὲν ἔχει συναίσθησιν οὐδεμιᾶς διαφορᾶς καὶ καμμίαν ἄλλην χαρὰν δὲν αἰσθάνεται, παρὰ νὰ ἐκθέτῃ τὰς τιμὰς γυναῖκας, νὰ μολύνῃ τὴν φήμην τῶν δεσποινίδων, διασαλπίζων ἐρωτικὰς ἐπιτυχίας, τὰς ὁποίας μόνον φαντάζεται...

Δὲν θὰ προχωρήσω εἰς τὸν ὀρισμὸν· εἶναι ἀρκετὰ ἐκτενὴς καὶ πολὺ ρεαλιστικὸς, ὥστε νὰ μὲ κουράξῃ ἡ ἀντιγραφὴ του εἰς τὴν στήλην αὐτήν. Ἄλλὰ καὶ δὲν κρατοῦμαι ν' ἀναφέρω ὅτι ὁ τύπος οὗτος εὐρίσκεται εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς δρᾶσεώς του.

Τώρα, ὅτε τὸ κοτιλλιὸν καὶ τὸ μπριτζ συγκεντροῦν τὸσους καὶ τὸσους, ὁ gentlemulle εὐρίσκει τὸν τρόπον καὶ πολὺ ἀκόπως μάλιστα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς αἰθούσας μας, νὰ δρᾶσῃ μὲ τὸν τρόπον ποῦ εἰξεύρει νὰ δρᾶ καὶ νὰ σκορπίσῃ γύρω του εἰς ἐρείπια ὅ,τι ἠθικὸν ἤθελεν εὔρει καὶ νὰ μεταβάλλῃ εἰς βόρβορον ὅ,τι ἀγνὸν ἤθελε συναντήσῃ . . .

Λυποῦμαι πολὺ ποῦ εἰς ἡμέρας τόσης χαρᾶς καὶ διαχύσεως τοιαῦται σκέψεις φντροῦν εἰς τὴν ψυχὴν μου καὶ λυποῦμαι ἀκόμη περισσότερον ποῦ αἰσθάνομαι καθήκον μου νὰ τὰς ἀναγράψω καὶ ἐδῶ. Ἐν τούτοις τὰ πρησμένα μάτια τῶν ξενύχτιδων καὶ ὁ βόρβορος, εἰς τὸν ὁποῖον μετεβλήθη ἡ λευκὴ τοῦ χειμῶνος νύμφη, μ' ἐδωσαν τὴν ἀφορμὴν καὶ μοῦ προσέφερον τὴν εἰκόνα.

Ο. Κ. Μ.

ΤΟ ΚΑΜΠΑΝΑΡΙΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ἐκεῖ στὴν ἄκρην τοῦ χωριοῦ, πλάγι στοῦ ἐρημοκκλησι, ποῦ στέκει ἀμίλητο, βουβό, φτωχὸ καὶ ταπεινὸ, μὲ τὴν βαρεῖα καμπάνα του κοντὰ στοῦ κυπαρίσσι, σηκώνεται τὸ ἐρημικὸ ψηλὸ καμπαναριό.

Ἐχτισ' ἐπάνω ὁ λέλεκας τ' ἀχύρινό του σπίτι καὶ στοῦ κορμί του ὀλόγυρα ἀπλόνηται ὁ κισσός. Ἡ καθεμιὰ του σχισματιὰ εἶναι φορητὰ σπουργίτη καὶ σὰν στεφάνι ὀλόγυρο τὸ ζώνει ὁ οὐρανός . . .

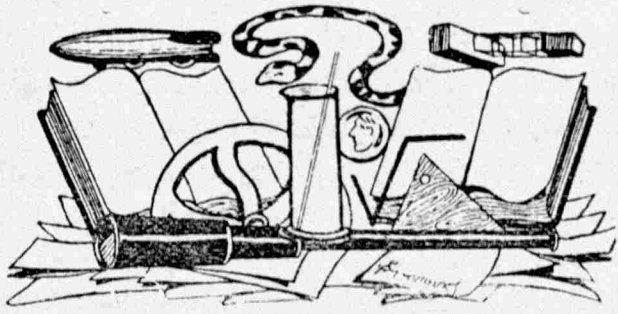
Κι' ὅταν τὸ βράδυ σώνεται ἀγάγια-ἀγάγια ἡ μέρα καὶ σταματάει καθ' ἀγῆος σὰν ὁ ἅγια προσευχὴ, σὰν φάντασμα νυχτιάτικο προβάλλει στὸν αἰθέρα τοῦ ἀμίλητου καμπαναριοῦ ἡ σύθαμπη μορφή . . .

Χρόνια καὶ χρόνια πέρασαν· γιλιᾶδες τό εἶδαν μάτια ὅλα σὰν σκόνη διάβηκαν· αὐτὸ ὅμως πάντα ἐκεῖ ἀμίλητο σηκώνεται πρὸς τούρανὸν τὰ πλάτια, συλλογιστό, θυμίζοντας μὴν ἄλλη ἴσως ζωὴ . . .

Ἰνέπολις

ΤΗΣΟΣ ΒΙΔΟΥΡΗΣ

Δημοσιεύοντες τὴν κατωτέρω πραγμασίαν τῆς ἐμβρυοῦς Γερμανίδος λογίας κ. Ἐλένης Σπήλιου, ἐπιτηδὸς διὰ τὴν ἡμετέραν Ἐπιθεώρησιν γερμανιστῶν συναχθεῖσαν, ὡς ἀπαρχὴν τῆς μελλούσης ἐν αὐτῇ συνεργασίας τῆς, συνιστοῦμεν εἰς τοὺς ἀρμοδίους τὴν σοβαρότητα τοῦ θέματος.

Ἡ Π Ν Ε Υ Μ Α Τ Ι Κ Ἡ Κ Α Ι Σ Ω Μ Ι Α Τ Ι Κ Ἡ Α Ν Α Π Τ Υ Ξ Ι Σ

Ὡς θέμα τῆς πρώτης ἡμῶν εἰς τὸ «**Απ' Ὅλα**» ἀρθρογραφίας, λαμβάνομεν ζήτημα σπουδαιότατον, ὅπερ, εὐελπιστοῦμεν, ὅτι ἀμέριστον θὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ καθ' ἡμᾶς ἑθνοσίου.

Ἡ ἐποχὴ μας σκέπτεται περισσότερον περὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ πνεύματος καὶ ἦττον περὶ τῆς τοῦ σώματος· τὸ σύστημα τοῦτο δέον νὰ ἐπισύρῃ τὴν ἡμετέραν προσοχὴν, ἢ δὲ δυσαναλογία αὕτη νὰ βελτιωθῇ, ἐὰν δὲν ἐπιθυμοῦμεν τὴν ἐξασθένησιν καὶ ἐκφύλισιν τῆς φυλῆς μας.

Τὸ σῶμα παρ' ἡμῶν θυσιάζεται χάριν τοῦ πνεύματος. Οἱ παῖδες παραφορτώνονται μὲ πληθῶν γνώσεων ὅλως ἀνωφελῶν, τὸ δὲ μεγαλύτερον μέρος τῆς ἡμέρας διατίθεται χάριν τῶν πνευματικῶν ἐργασιῶν.

Ἡ ἐν τῇ σχολῇ διαμονὴ διαρκεῖ ἐπὶ 6—7 ὥρας. Πολλὰ δὲ σχολικὰ ἐργασίαι διδόνται τῷ μαθητῇ καὶ ἐν τῷ οἴκῳ. Δὲν μένει ἐπομένως καὶ χρόνος περισσὸς διὰ τὴν φυσικὴν τοῦ σώματος καλλιέργειαν.

Εἶναι ἀληθές, βεβαίως, ὅτι ὁ διδάσκαλος διὰ μικρᾶς τιμῆς γυμναστικῆς, ἣτις συνήθως ὑπάρχει εἰς τὰ προγράμματα, προσπαθεῖ νὰ θεραπεύσῃ τὴν ἐκ τῆς δυσαναλογίας τῆς πνευματικῆς καὶ σωματικῆς ἀγωγῆς προερχομένην βλάβην, καὶ νὰ ἐλαττώσῃ τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματα, οὐχ ἦττον ἢ γυμναστικῆ αὕτη, ἢ ἐντὸς ἀνηλίων καὶ κακῶς ἀεριζομένων αἰθουσῶν ἐπιτελουμένη, δὲν κατωρθοῖ νὰ καταπολεμήσῃ τὴν σχολικὴν ὑπερκόπωσιν. Βλέποντες τὴν δυστυχεῖ νεολαίαν, ἣς τὸ πνεῦμα καλλιεργεῖται χωρὶς νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ ἀπαιτήσεις τῆς φύσεως, ὀφείλομεν νὰ κλαύσωμεν. Ὁ διὰ τὴν διδασκαλίαν ἀφιερωμένος χρόνος εἶναι δυσαναλόγως καθωρισμένος, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ σῶμα εἶναι ὑποχρεωμένον, οὕτως εἰπεῖν, νὰ ὑποφέρῃ. Ἐνεκα τῶν ὑπερβολικῶς πεφορτωμένων σχολικῶν ὥρων καὶ τῶν κατ' οἶκον ἐργασιῶν τῶν μαθητῶν, ὡς μὴ ὄφελε, διὰ τὰς γυμναστικὰς ἀσκήσεις ἐν ἐλευθέρῳ ἀέρι μόνον ὁ ἐσπερινὸς χρόνος ὑπολείπεται.

Ὡς ἐκ τούτου καθίσταται σχεδὸν ἀδύνατον εἰς τὸν παῖδα ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα κατὰ τὰς καλυτέρας ὥρας.

Τὸ τελικὸν ἀποτέλεσμα τῆς παραμελήσεως ταύτης τοῦ σώματος, οὐδὲν ἄλλο δύναται βεβαίως νὰ ᾖ ἢ ἡ ἐξασθένησις καὶ ἀσθένεια, τοῦθ' ὅπερ συχνότατα βλέπομεν ἐπιβεβαιούμενον. Τὰ ὑγιῆ καὶ ρωμαλέα άτομα, ἅτινα

ἀποτελοῦν τὸν μεγαλύτερον πλοῦτον δι' ἐν ἔθνος, ἀντικαθίστανται ὑπὸ ἐξασθενημένων τοιούτων καὶ φιλασθένων διὰ τοῦ συστήματος τούτου.

Εἰς τί χρησιμεύουν ἅπασαι αἱ γνώσεις, ἐρωτῶμεν, ὁπόταν ἡ υγεία τοῦ σώματος διατελῇ κατεστραμμένη;

Ἐκαστος κατανοεῖ τελείως τὴν σημασίαν τῆς ἐρωτήσεως ταύτης, καὶ ἔχει καθήκον νὰ ἐνεργήσῃ ἀναλόγως.

Ἄφου δὲ καλῶς ὄλοι γινώσκομεν, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι σοφοὶ τόσο θαυμασίως δισχυρίσθησαν καὶ ἀπέδειξαν, ὅτι «νοῦς ὑγιῆς ἐν υγιᾶνοντι σώματι», εἶναι βεβαίως ὅλως ἀσυγχώρητον νὰ ἀναπτύσωμεν τὸ πνεῦμα εἰς βάρος τοῦ σώματος.

Ἡ κατάσταση αὕτη δύναται νὰ ἐλαφρυνθῇ διὰ τῶν ἐξῆς μέσων:

1) Νὰ μὴ ἐπιτρέπωμεν τὴν κατ' οἶκον ὑπερβολικὴν σχολικὴν ἐργασίαν.

2) Αἱ ὥραι τῆς σχολῆς νὰ περιορισθῶσιν ἢ νὰ ποικιλωνται διὰ περισσοτέρων σωματικῶν ἀσκήσεων.

Τὰ ἀδύνατα σώματα τῶν παιδῶν δὲν πρέπει νὰ ὦσι προσηλωμένα ἐπὶ τῶν ἐδωλίων πλέον τῶν 4 ὥρων δι' ἡμέρας, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὰ 5—10 λεπτὰ τοῦ διαλείμματος μόνις ἀρκοῦσι πρὸς ἀνακούφισιν, καὶ πρὸς δὲ δὲν πρέπει ἐπίσης νὰ μείνωσιν εἰς τὰς αἰθούσας τῆς σχολῆς μέχρι τελείως ἐξαντλήσεως, ὅπως συχνάκις συμβαίνει. Κατὰ τὴν ὥραν ἀπὸ 11—12 τῆς διδασκαλίας, ὁ διδάσκαλος ὀφείλει νὰ ἐξέλθῃ εἰς περίπατον μετὰ τῶν παιδῶν, ἀφίνων αὐτὰ νὰ τρέξωσιν εἰς τὸν ζεῖδωρον ἀέρα.

Ἐπίσης οἱ γονεῖς ἔχουσι καθήκον νὰ ἀφίνωσι τὰ παιδία τῶν νὰ παίξωσιν εἰς ἐλεύθερον ἀέρα.

Πλὴν ἄλλων πολλῶν σφαλμάτων καὶ ἢ ἐποχῇ ἡμῶν παραπαίει καὶ εἰς τοῦτο, ὅπερ εἶναι καὶ τὸ σπουδαιότερον, ὅτι ἐπιζητεῖ τὴν καλλιέργειαν τοῦ πνεύματος πρὸς ζημίαν τοῦ σώματος, δὲν ἐρωτᾷ ὅμως ἐὰν τὸ τελευταῖον τοῦτο ὑποφέρῃ, ἐὰν σήπεται σχεδὸν τελείως καὶ καταλήγῃ τὸν παῖδα εἰς μίαν ἀτελεύτητον νοσηρὰν σειρὰν, ὅλως ἀξιοθρήνητον.

Τὴν ἐλεεινὴν ταύτην ἀναπηρίαν ἀπηντήσαμεν καὶ εἰς τὰ κοράσια τοσοῦτον συχνά, ὅσῳ καὶ εἰς τὰ ἄρρενα.

Ἡδύνατό τις ὅμως νὰ ἐρωτήσῃ: Δὲν εἶναι ἄρά γε ἀναγκαῖον νὰ διαμείνωσι τόσο πολὺ ἐν ταῖς σχολαῖς αἱ κόραι μας; Πῶς θὰ κατορθώσωσι τότε νὰ μάθωσι τόσα πράγματα;

Εἴμεθα τῆς γνώμης, ὅτι ἡ ἐρώτησις αὕτη δὲν εἶνε ὀρθή.

Αἱ κόραι μας παραφορτώνονται μὲ γνώσεις ἀχρήστους, γνώσεις οὐδὲν τὸ θετικὸν ἐνεχούσας καὶ αἵτινες χρησιμεύουσι μόνον διὰ νὰ ἐξασθενήσωσι τὸ σῶμα, νὰ διαπλάσωσι σκιάς, ὧν ἡ μέλλουσα εὐτυχία εἶναι ἀπὸ πολλοῦ τεθαμμένη.

Ἐὰν τὸ πρόγραμμα τῶν σχολῶν διερρυθμίζετο ἐπ' ὠφελίμων καὶ ἀπολύτως ἀναγκαίων βάσεων, θὰ εὐρίσκετο βεβαίως καὶ ὁ ἀπαιτούμενος διὰ τὴν σωματικὴν ἀγωγὴν καιρὸς.

Δὲν ἐπιθυμοῦμεν, ἐννοεῖται, δι' αὐτῶν νὰ ὀπισθοδρομήσωμεν, ἀλλὰ θέλομεν τὰ ἀσθενῆ σώματα τῶν παιδῶν νὰ μὴ καταστρέφονται ἐξ ὑπερμέτρου καὶ ἀνθυγιεινῆς ἐργασίας, δυσαναλόγου πρὸς τὰς φυσικὰς τοῦ παιδὸς δυνάμεις.

Ἐπιθυμοῦμεν ὅπως τὸ τε πνεῦμα καὶ τὸ σῶμα ἀναπτύσσονται ἐξ ἴσου καὶ ὁμοιομερῶς, χωρὶς νὰ προτιμᾶται τὸ μὲν χάριν τοῦ ἑτέρου.

Εὐχόμεθα δὲ ὅπως αἱ ὀλίγαι αὗται γραμμαὶ ἐπισύρῃσι τὴν προσοχὴν τῶν ὑπὲρ τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδῶν ἐνδιαφερομένων.

ἙΛΕΝΗ ΣΠΗΛΙΟΥ

Οἱ τρεῖς λωποδύται

(τοῦ Τολστοῦ)

Τρεῖς λωποδύται, συναντηθέντες καθ' ὁδόν, ἐσκέπτοντο τίνι τρόπῳ ἠδύναντο νὰ ἀπογυμνώσωσι παρερχόμενόν τινα χωρικόν. Καὶ εἰς μὲν τὸν πρῶτον ἔλαχεν ὁ κληρὸς νὰ κλέψῃ τὸν ὄπισθεν τοῦ ὄνου δεδεμένον τράγον· ὁ δεύτερος θὰ ἔκλεπτε τὸν ὄνον καὶ ὁ τρίτος τὰ ἐνδύματα. Ὁ χωρικός, ὅλως ἀμέριμος, ἐβάδιζεν, ἀκολουθῶν τὴν εἰς τὸ χωρίον τοῦ ἀγούσαν ὁδόν. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο καιρὸς τῶν θερισμῶν, ὁ δὲ ἥλιος ἔκαιεν ἀνυποφόρος, ὁ χωρικός, ἐπιβαίνων τοῦ ὄνου του, ἀπεναρκώθη οὕτως εἰπεῖν ἐκ τοῦ καύσωνος καὶ εἶχεν ἡμικλείσει τοὺς ὀφθαλμούς, ρεμβάζων καὶ συλλογιζόμενος τὴν πλουσίαν συγκομιδῆν τῶν σιτηρῶν.

Ὁ πρῶτος λωποδύτης, ἐπωφεληθεὶς τὴν περίστασιν, ἔλαβε τὸν ὄπισθεν τοῦ ὄνου δεδεμένον τράγον, κρεμάσας συνάμα καὶ τὸν κώδωνα αὐτοῦ ἐκ τῆς οὐρᾶς τοῦ ὄνου, ἵνα μὴ διεγείρῃ τὴν προσοχὴν τοῦ χωρικοῦ. Δὲν εἶχε προχωρήσει ἀκόμη εἴκοσι βήματα, ὅτε ὁ κώδων πίπτει ἐκ τῆς οὐρᾶς τοῦ ὄνου, προξενήσας κρότον, ἔνεκα τοῦ ὁποίου ὁ χωρικός ἐστράφη ἵνα ἴδῃ τὸν τράγον. Μετὰ μεγάλης ὁμοῦ ἐκπλήξεως καὶ λύπης εἶδεν ὅτι ὁ τράγος ἔλειπε καταβάς δὲ ἐκ τοῦ ὄνου ἔδεσεν αὐτὸν εἰς παρακείμενον πάσσαλον καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ πλησον δάσος, ἵνα εὕρῃ τὸν τράγον· ὁ δεύτερος λωποδύτης, ἐπωφεληθεὶς ἐκ τῆς ἀπουσίας τοῦ χωρικοῦ, ἐπιβαίνει τοῦ ὄνου καὶ ἀπέρχεται πρὸς συνάντησιν τῶν συντρόφων του. Ὁ χωρικός, κατηφῆς καὶ τρέχων διὰ μέσου τῶν θάμνων πρὸς εὐρεσιν τοῦ τράγου, φθάνει πλησίον ποταμοῦ, ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ ὁποίου εἶδεν ἄνθρωπον καθήμενον καὶ παρατηροῦντα μετὰ προσοχῆς τὸ ὕδωρ· πλησιάσας αὐτὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς ἐρεύνης· ὁ δὲ τρίτος λωποδύτης, διότι αὐτὸς ἦτο, μὲ θλίψιν προσποιητὴν καὶ ὑποκρισίαν, ἣτις ἠδύναντο νὰ ἐξαπατήσῃ καὶ τὸν ὀξυδερκέστερον ὀφθαλμόν, εἶπεν εἰς τὸν χωρικόν, ὅτι παρερχόμενος ἐκεῖθεν ἐκυψεν ἵνα πῖη ὕδωρ, τὸ δὲ χρηματοφυλάκιον, ὀλισθήσαν τοῦ θυλακίου, ἔπεσεν ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Ἡδυνάτει δὲ νὰ ἐξαγάγῃ αὐτό, καθόσον δὲν ἐγνώριζε νὰ κολυμβῆ· ὑπεσχέθη δὲ εἰς τὸν χωρικόν, ὅτι θὰ εἶδε τὸ ἥμισυ τῶν χρημάτων, ἐὰν ἠδύναντο νὰ ἀνεύρῃ τὸ χρηματοφυλάκιον, βυθιζόμενος ἐντὸς τοῦ ὕδατος. Ὁ ἀπλοῖκός χωρικός, σκεπτόμενος ὅτι οὕτω ἠδύναντο νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀπώλειαν τοῦ τράγου καὶ τοῦ ὄνου, ἐκδύεται καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν ῥίπτεται ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, ἀφίνων εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ λωποδύτου τὰ ἐνδύματα, ὁ δὲ λωποδύτης, παραλαβὼν αὐτὰ, ἀπῆλθε πρὸς συνάντησιν τῶν συντρόφων του.

Διασκευασθὲν ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ

ὑπὸ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Δ. ΚΟΪΔΟΥ

(ἐκ Δεδὲ-Ἀγάτς).

ΔΙΑ ΤΗ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΙΑ ΜΑΣ

ΕΝ ΑΠΛΟΥΝ ΜΑΘΗΜΑ
ΣΟΥΗΔΙΚΗΣ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗΣ

Το ζήτημα της γυμναστικής ανακινείται κατ' αὐτὰς σοβαρώτατα ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἑνὸς ἔργου τοῦ Georges Hebert ὑπὸ τὸν τίτλον «Guide pratique d'éducation physique» (Paris, 1910).

Ἐκ τοῦ σπουδαιωτάτου τούτου ἔργου παραλαμβάνομεν τὴν κατωτέρω σελίδα ὀλόκληρον, ἔχοντες δι' ἐλπίδος ὅτι αὐτὴ θὰ ἐπισύρῃ ἀμέριστον τὴν προσοχὴν τῶν παρ' ἡμῖν ὑπὲρ τῆς ἐκπαιδεύσεως τοῦ θήλεως φύλου ἐνδιαφερομένων.

Ὁ κύριος τῆς γυμναστικῆς σκοπὸς εἶναι ἡ ὑγίεια, ἡ ἀρμονικὴ τοῦ σώματος ἀνάπτυξις, ἡ καλὴ τῶν ὀργάνων λειτουργία, ἡ καλὴ στάσις. Ἐπίσης σκοπὸς αὐτῆς εἶναι ἡ ὑποταγὴ τῶν μυϊκῶν ομάδων εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἡ διαπαιδαγώγησις τοῦ μυϊκοῦ αἰσθήματος. Διὰ τῆς γυμναστικῆς τὸ ἄτομον μαθαίνει νὰ ἦναι κύριον τῶν μελῶν του.

Βάσις τῆς γυμναστικῆς δέον νὰ ᾖ ἡ ἀγωγή τῶν νευρικῶν κέντρων.

Ὁφείλομεν νὰ μάθωμεν τῷ ἀτόμῳ ν' ἀντιλαμβάνηται τῆς θέσεως τῶν μελῶν αὐτοῦ ἐν τῷ διαστήματι, ἄνευ τῆς βοήθειας τῆς ὀράσεως, νὰ θέτῃ εἰς κίνησιν μόνον διὰ δεδομένην τιμὰ κίνησιν μῦς, νὰ διαβαθμίσῃ τὴν δύναμιν, τὴν ταχύτητα τῶν διαφόρων κινήσεων.

Εἶναι ἐπομένως ἀπαραίτητον, ὅπως ἡ μαθήτρια, πρὶν ἢ ἀρχίσῃ κίνησιν τινα, ἔχῃ τὰ μέλη τοποθετημένα εἰς θέσιν ἀπολύτως ὀρισμένην, ἣν ἡ διδασκάλισσα ἔχει καθορίσῃ, ἐπανερχομένη εἰς τὴν τελικὴν θέσιν μετὰ τὸ τέλος τῆς κινήσεως.

Εἰς τὴν πειθαρχίαν τοῦ σώματος, ὡς καὶ ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ τοῦ πνεύματος πειθαρχίᾳ, ἡ ἀπόλυτος ἀκρίβεια εἶναι ἡ βάσις πάσης προόδου.

Διὰ νὰ καθορίσωμεν τὰς ἀρχὰς μαθήματός τινος ἐλλόγου γυμναστικῆς, ὀφείλομεν, ἀναλόγως τῆς ἱκανότητος τῶν μαθητριῶν, νὰ ἐκλέγωμεν σύνολον κινήσεων εἰς διαφόρους ομάδας λαμβανομένων, καὶ κινήσεις, ἐχούσας τὸν αὐτὸν βαθμὸν τῆς κανονικότητος.

Εἰς τὰς ἀρχαίους δίδομεν κινήσεις ἀπλᾶς, αἵτινες δὲν ἀπαιτοῦσι μεγάλους μυϊκοὺς ἀγῶνας· βραδύτερον, ὅταν ἡ μαθήτρια ἐξοικειωθῇ πρὸς τὴν γυμναστικὴν, θὰ ἐκτελῇ κινήσεις μᾶλλον συνθέτους, αἵτινες ἀπαιτοῦσι μεγαλύτερον μυϊκὸν ἀγῶνα.

Ἐχομεν καθήκον νὰ αὐξάνωμεν βαθμιαίως τὴν μυϊκὴν ἐργασίαν, ὅπως τὴν ἐγκεφαλικὴν τοιαύτην.

Ἡ βαθμιαία αὕτη αὐξήσις ὀφείλει νὰ γίνηται λίαν βραδέως, αἰσθάνεται ἀνεπαισθῆτως, διὰ νὰ μὴ ὑπερπηδῶμεν τὴν τάξιν τῆς φύσεως, ἥς ἡ πορεία κατὰ τὴν σωματικὴν ἀνάπτυξιν εἶναι πάντοτε βραδεῖα.

Ἐν τῇ ἐκλογῇ τῆς κινήσεως μαθήματός τινος δέον νὰ προσπαθῶμεν ὅπως αἱ διαδοχικαὶ κινήσεις ἀλληλοσυμπληρῶνται, χωρὶς νὰ παρομοιάζωσιν. Ἐν τέλειον μάθημα

γυμναστικῆς ὀφείλει νὰ περιλαμβάνῃ κινήσεις δι' ὅλον τὸ σῶμα. Ἐν πρώτοις, κινήσεις τῶν ἄκρων, βραχιόνων, κνημῶν, κεφαλῆς· εἶτα κινήσεις ἀναπνευστικαί, κινήσεις τῆς σπονδυλικῆς στήλης, ἀπαιωρήσεις, κινήσεις ἰσορροπίας, κινήσεις τῶν μυῶν τῆς ὠμοπλάτης καὶ τῆς κοιλίας, δρόμος, ἄλμα· τελευτῶμεν πάντοτε δι' ἀναπνευστικῶν τινῶν κινήσεων.

Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς κινήσεις δέον ν' ἀποφεύγωμεν νὰ μετατοπίζωμεν ἢ νὰ συσπῶμεν αὐτὴν ἢ ἐκείνην τὴν μοῖραν τοῦ σώματος, ὁπότεν ἑτέρα τις μοῖρα εὐρηγται ἐν κινήσει.

Αἱ κινήσεις δέον νὰ ἐκτελῶνται ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ εὐρύτητι, διὰ νὰ δώσωμεν εἰς τοὺς μῦς καὶ τὰς ἀρθρώσεις τὸ μέγιστον τῶν κινήσεων των.

Κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κινήσεων, ἡ μεγαλύτερα σημασία δέον νὰ δίδηται εἰς τὴν ἀναπνοήν, ἣτις ὀφείλει νὰ γίνηται κατὰ τρόπον ἤρεμον, πλατὺν καὶ βαθύν. Ἡ ἀσκουμένη ὀφείλει νὰ ἀναπνέῃ κατὰ τὴν κατάλληλον στιγμὴν, ὡς λ. χ. νὰ εἰσπνέῃ κατὰ τὴν κίνησιν τῆς ἐκτάσεως καὶ νὰ ἐκπνέῃ κατὰ τὴν τῆς κάμψεως.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ταχύτητα τῶν κινήσεων, αὕτη ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ εἶδους τῆς κινήσεως. Αἱ ἀναπνευστικαὶ κινήσεις δέον νὰ ἐκτελῶνται 16—18κις κατὰ τὸ λεπτόν, ἐνῶ τούναντίον αἱ κινήσεις τοῦ κορμοῦ ὀφείλουσι νὰ ὦσι βραδεῖαι. Αἱ κινήσεις τῶν βραχιόνων καὶ τῶν κνημῶν δέον νὰ ὦσι γενικῶς ταχεῖαι.

Πᾶν μάθημα γυμναστικῆς δέον νὰ περιλαμβάνῃ ἄλματα, ἅτινα ἀπαιτοῦσιν ἰδιάζουσαν μορφήν μυϊκῆς συστολῆς, ἐπιφέροντα πάντοτε ἐπιτάχυνσιν τοῦ σφυγμοῦ καὶ τῆς ἀναπνοῆς. Τὰ ἄλματα δέον νὰ τίθενται εἰς τὸ τέλος τοῦ μαθήματος, παρακολουθούμενα ὑπὸ ἀναπνευστικῶν κινήσεων, δι' ὧν λήγῃ τὸ μάθημα.

α'. Ὄρθια θέσις.

Ὄρθια θεμελιώδης θέσις, ἡ stalling τῶν Σουηδῶν. Ἡ θέσις αὕτη χρησιμεύει ὡς ἀφετήριος, καὶ εἰς ἣν ἐπανερχεται τις μετὰ τὰς κινήσεις. Ἡ μαθήτρια ἴσταται ὀρθία μὲ τὸς πόδας εἰς ὀρθὴν γωνίαν, τὰς πτέρνας συνηνωμένας, τὰ γόνατα ἐν ἐκτάσει, τὴν σπονδυλικὴν στήλην καλῶς ὀρθίαν, τὸν λαιμὸν τεταμένον, τὴν κεφαλὴν ὑψηλὴν, τὸ στόμα κεκλεισμένον, τὸ βλέμμα προσηλωμένον πρὸς τὴν ἔμπροσθεν καὶ ὀλίγον πρὸς τὰ ἄνω, τοὺς ὤμους πρὸς τὰ ὀπίσθεν ἐξειλημένους, προσπαθοῦσα νὰ προσηλώσῃ τὰς ὠμοπλάτας ἀκριβῶς πρὸς τὸν θώρακα τῶν βραχιόνων πιπτόντων φυσικῶς, τῶν δακτύλων συνηνωμένων, καὶ ἐπὶ τῆς ἔξω τῶν μηρῶν ἐπιφανείας ἐκτεινόμενων (σχ. 1).

σχῆμα 1

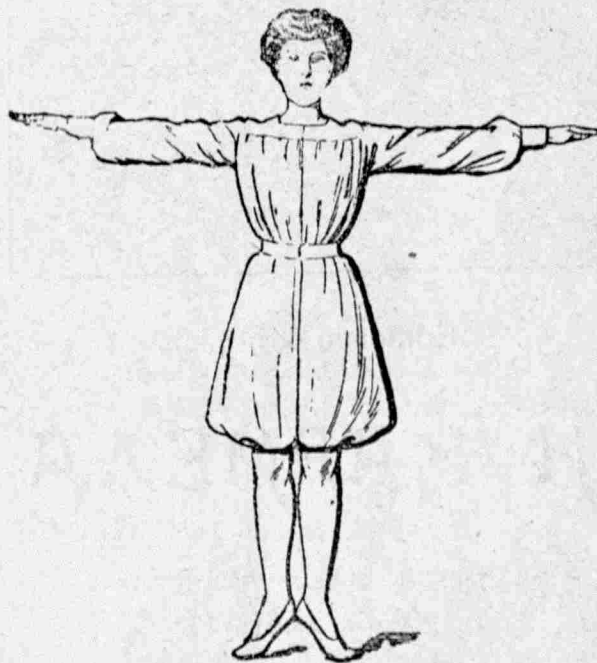
Ἡ ἀκριβὴς διατήρησις τῆς θέσεως ταύτης ἀπαιτεῖ μυϊκὸν ἀγῶνα ἔντονον, καὶ ἀποτελεῖ ἤδη ἄσκη-

σιν λίαν ἐπωφελεῖ. Εὐθύνει κάλλιστα τὸν λαιμὸν καὶ ὄλην τὴν σπονδυλικὴν στήλην.

Κατὰ τὴν θέσιν ταύτην ἐκτελοῦνται μικραὶ καὶ ἥρεμοι κινήσεις εἰσπνοῆς καὶ ἐκπνοῆς μὲ ρυθμὸν 16—18κις ἀνὰ λεπτόν. Ἡ ἀναπνοὴ δέον νὰ ᾖ λίαν βαθεῖα.

β'. Ἀνύψωσις ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν καὶ πλεγία τοιαύτη τῶν βραχιόνων.

Ἡ μαθήτρια, ἐκ τῆς ἀ' θέσεως ἀρχομένη, ἀνυψοῖ τοὺς βραχιόνας, καλῶς ἐκτεταμένους, βραδέως ἐκατέρωθεν, μέχρι τοῦ ὀριζοντίου ἐπιπέδου, εἰς τὸ ὕψος τῶν ὤμων, οἵτινες τηροῦνται ὀλίγον ὑψηλωμένοι καὶ χαμηλωμένοι, μὲ τοὺς καρπούς εὐθεῖς, τοὺς δακτύλους τεταμένους, τὴν παλάμην τῆς χειρὸς κάτωθεν, ταυτόχρονως ἡ μαθήτρια ἀνυψοῦται

σχῆμα 2

βραδέως ἐπὶ τοῦ ἄκρου τῶν ποδῶν, διατηροῦσα τὴν ἰσορροπίαν καὶ μὲ τὰς πτέρνας συνηνωμένας τοσοῦτον ὑψηλά, ὅσον ἡ ἔκτασις τῶν ποδῶν ἐπιτρέπει, τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ σώματος ἐν εὐθείᾳ μετὰ τῶν κνημῶν εὐρισκομένων (σχ. 2).

Σφάλματα πρὸς ἀποφυγὴν: Δέον ν' ἀποφεύγηται ὁ χωρισμὸς τῶν δακτύλων, ἡ πολλὴ ἐξάλειψις καὶ χαμῆλωσις τῶν ὤμων, ἡ ὀπίσπασις τῶν ὠμοπλάτων ἐκ τοῦ κορμοῦ. Δέον ν' ἀποφεύγηται ἡ ἀπώλεια τῆς ἰσορροπίας, ὁ χωρισμὸς τῶν πτερῶν, ἡ κάμψις τῶν γονάτων.

γ'. Χεῖρες ἐπὶ τῶν ὀσφύων.

Αἱ χεῖρες τίθενται ἐπὶ τῶν ὀσφύων, τοῦ ἀντιχειρὸς πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ τῶν λοιπῶν δακτύλων πρὸς τὰ ἔμπροσθεν ἐπὶ τοῦ ὀστέου τοῦ ἰσχίου φερομένων, τοῦ ἀντιβραχίου εὐθέως, τῶν ἀγκώνων ὀλίγον πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐν τῷ αὐτῷ ἐπιπέδῳ μὲ τοὺς ὤμους, οἵτινες τηροῦνται χαμηλά, εὐρισκομένων (σχ. 3).

Σφάλματα πρὸς ἀποφυγὴν:

Δέον ν' ἀποφεύγηται ἡ ὑψωσις τῶν ὤμων, ἡ πρόωσις τῶν ἀγκώνων ἢ ἡ τοποθέτησις αὐτῶν πολὺ πρὸς τὰ ὀπίσω, ἡ διατήρησις τῶν χειρῶν πολὺ χαλαρῶς, πολὺ πρὸς τὰ ὀπίσω ἔμπροσθεν, ἢ μὴ διατήρησις τῆς εὐθύτητος τοῦ ἀντιβραχίου.

σχῆμα 3

[ἀκολουθεῖ]

Μ. ΜΩΥΣΗΙΔΗΣ, ἱατρός.

Edmondo de Amicis

Η ΚΑΡΜΕΛΑ

Κατά μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ

ὑπὸ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «*Ἀπ' Ὅλα*» προέβημεν εἰς τὴν μετάφρασιν τῆς «*Καρμέλας*», ἣτις, κατὰ γενικὴν κρίσιν, εἶναι τὸ ὠραιότερον καὶ εὐγενέστερον ὄλων τῶν διηγημάτων τοῦ ἀθανάτου Ἰταλοῦ λογογράφου. Εἰς τὴν «*Καρμέλαν*» καταδεικνύεται ὀλη ἡ εὐγένεια τῆς ψυχῆς τοῦ γενναίου στρατιώτου, ἣν μόνον ἡ ψυχὴ στρατιώτου ἠδύνατο νὰ ἐγκλιση καὶ κάλαμος τοῦ de Amicis νὰ ἐξωτερικέσθῃ.

Ἐν τῇ ἀναγνώσει τῆς «*Καρμέλας*» οὐδεὶς ὀφθαλμὸς μένει ἀδιάκροτος καὶ οὐδεμία εὐαίσθητος καρδιά ἀσυγκίνητος, διὸ πιστεύομεν ὅτι οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται καὶ ἰδίως αἱ ἀναγνώστριαι, ἀπλήστως θὰ ἐντυφώσων εἰς τὰ ἀπαράμιλλα θέλητρα τῆς «*Καρμέλας*».

Α'.

Ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν θὰ σὰς διηγηθῶ, συνέβη εἰς ἓνα νησάκι, μακρὰν καμμιὰ ἑβδομηνταριά μίλια ἀπὸ τὴν Σικελίαν. Εἰς αὐτὸ τὸ νησάκι εὐρίσκεται ἓνα μόνον χωριό, ἔστι περισοτέρους ἀπὸ δύο χιλιάδας κατοίκους, καὶ εἰς τὸ ὅποιον τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὅποιον συνέβη ἡ ἱστορία μας, εὐρίσκοντο τριακόσιοι ἢ τετρακόσιοι καταδικοὶ εἰς καταναγκαστικὴν διαμονήν. Εὐρίσκετο ἐπίσης, ἐξ αἰτίας αὐτῶν, καὶ ἓνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τεσσαράκοντα περίπου στρατιώτας, ἀλλάζον κάθε τρεῖς μῆνας καὶ διοικούμενον ἀπὸ ἓνα κατώτερον ἀξιωματικόν.

Οἱ στρατιῶται ἐπεροῦσαν ἐκεῖ ζωὴν χαριτωμένην, διὰ τοὺς δύο αὐτοὺς λόγους, ὅτι ἐκτὸς τῆς φρουρᾶς εἰς τὸν στρατῶνα καὶ τὰς φυλακὰς, ὀλίγη περιπολία εἰς τὸ ἐσωτερικόν τῆς νήσου καὶ ὀλίγου γυμνασίου ἔστην νειάσι καὶ ἔστην χάσι, δὲν εἶχανε τίποτε ἄλλο νὰ κάμουν, καὶ δεύτερον, διότι τὸ κρασί εἶχε τέσσαρες δεκάρας ἢ ὀκτὼ, καὶ κρασί μιά φορά. Δὲν λέγω τίποτε διὰ τὸν ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος ἐχαιρούντανε ἀπόλυτον ἐλευθερίαν καὶ ἠμποροῦσε νὰ λέγῃ: — εἶμαι ὁ γενικὸς ἀρχηγὸς ὄλων τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τοῦ τόπου. Εἶχεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ δύο χωροφύλακας, ὡς κυβερνήτης τῆς

ἀγορᾶς· εἶχεν ἓνα ὠραῖον στραταρχεῖον δωρεάν εἰς τὸ μέσον τοῦ χωρίου· ἐπεροῦσε τὸ πρωὶ εἰς τὸ κυνήγι ἐπάνω εἰς τὰ βουνά, τὸ ἀπόγευμα εἰς ἓνα ἀναγνωστήριον μὲ τοὺς προῦχοντας τοῦ τόπου καὶ τὸ βράδυ εἰς περίπατο ἐπάνω ἔστην θάλασσα μὲ τὴν βάρκα, καπνίζων μυρωδάτα σιγάρα, πρὸς δύο παρὰδες τὸ ἓνα, ἐνδεδυμένος ὅπως ἤθελε καὶ τοῦ ἤρεσκε, χωρὶς ἐνόχλησιν, χωρὶς προϋστάμενον, ἡσυχος καὶ εὐχαριστημένος σάν τὴν λαμπρὴν. Ἐνα μόνον εἶχε καὶ μόνον, ὅτι μιά τὸσον εὐτυχισμένη ζωὴ δὲν θὰ ἐβαστοῦσε παρὰ τρεῖς μόνον μῆνας.

Τὸ χωριὸ εἶναι εἰς τὴν ἀκρογιαλιά καὶ ἔχει ἓνα μικρὸν λιμένα, εἰς τὸν ὅποιον, τότε, ἔπιανε κάθε δεκαπέντε τὸ ταχυδρομικὸν ἀτμόπλοιον, τὸ ὅποιον ἔκαμνε τὴν γραμμὴν Τύνιδος—Δρέπανο. Σπανιώτατα ἔπιαναν ἄλλα πλοῖα. Τόσον σπανιώτατα, ὥστε ὡσάκις ἐφαίνετο κανένα πλοῖον διευθυνόμενον πρὸς τὸν λιμένα ἐκεῖνον, ἤρχιζαν εἰς τὸ χωριὸ νὰ κτυποῦν οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν καὶ οἱ περισσότεροι κάτοικοι ἔτρεχαν εἰς τὴν ἀκρογιαλιά, ὅπως σὲ κανένα μεγάλο θέαμα.

Ἡ θεὰ τοῦ τόπου εἶναι ταπεινὴ, ἀλλ' εὐμορφὴ καὶ γελασὴ, ὡς ἐκ τῆς ὠραιότητος τῆς μεγάλης ἀγορᾶς, τὴν ὁποίαν ἔχει εἰς τὸ μέσον, καὶ ἡ ὁποία, ὡς εἰς ὅλα τὰ χωριά, εἶναι διὰ τοὺς κατοίκους ὅ,τι ἡ αὐτὴ διὰ τοὺς ἐνοικίτορας ἐνὸς σπιτιοῦ τῆς πόλεως. Ἡ ἀγορὰ αὕτη ἐνώνεται μὲ τὸν μεγάλον δρόμον τῆς ἀκρογιαλιάς. Τὰ ἐργαστήρια καὶ τὰ δημόσια οἰκοδομήματα εἶναι ὅλα εἰς τὴν ἀγορὰν. Εἶναι, ἡ τοῦλάχιστον ἦσαν τότε, δύο καφενεῖα· εἰς τὸ ἓνα ἐπήγαινεν ὁ δημοτικὸς σύμβουλος, οἱ λοιποὶ δημόσιοι ὑπάλληλοι καὶ οἱ προῦχοντες τοῦ τόπου, καὶ εἰς τὸ ἄλλο ὅλοι οἱ ἄλλοι. Τὸ σπῆτι, ὅπου ἐκατοικοῦσεν ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ἀποσπάσματος, ἦτο εἰς

τὴν πλευρὰν τῆς ἀγορᾶς, ἡ ὁποία ἐκύτταζε πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά πρὸς τὸ κέντρον τῆς πόλεως τὸ ἔδαφος ἀνέβαινε κάμποσο, ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου του (ὄλο κι' ὄλο δύο) ἐφαίνετο τὸ λιμάνι, ἓνα μεγάλο μέρος τῆς ἀκρογιαλιάς, ἡ θάλασσα καὶ τὰ μακρυνὰ βουνὰ τῆς Σικελίας. Ἡ νῆσος εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἠφαίστεια καὶ ἀπὸ μεγάλα καὶ πυκνὰ δάση πευκῶν.

Ἐκλείσει τώρα ὁ τρίτος χρόνος τοῦ μιᾶ εὐμορφῆ ἀπριλιάτικῆς χαραγῆς τὸ ταχυδρομικὸν ἀτμόπλοιον τῆς Τύνιδος ἤραξεν εἰς τὸ στόμα τοῦ λιμένος τοῦ μικροῦ αὐτοῦ τόπου. Μόλις ἐφάνηκε, ἤρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ ὁ κώδων καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι ἔτρεξαν κάτω, καὶ μαζὺ μ' αὐτοὺς ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ἀποσπάσματος, οἱ στρατιῶται, ὁ σύμβουλος, ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, ὁ ἐφημέριος, ὁ ἀρχιχωροφύλαξ, ὁ εἰσπράκτωρ, ὁ λιμεναρχὴς, ὁ ἀρχιδασοφύλαξ καὶ ἓνας νέος στρατιωτικὸς ἰατρός, διορισμένος εἰς τὸ ἀπόσπασμα διὰ τὴν ὑγιεινὴν τῶν καταδικῶν ὑπηρεσίαν. Δύο μεγάλοι λέμβοι ἐπλησίασαν τὸ πλοῖον καὶ ἐπῆραν καὶ ἔβγαλαν ἔξω τριάκοντα δύο στρατιώτας τοῦ πεζικοῦ καὶ ἓνα ἀξιωματικόν, ἓνα εὐμορφο παλληκάρι, ἄσπρο, ξανθὸ καὶ εὐγενοῦς ἐξωτερικοῦ (λέγω ἔτσι, διότι ἦτο ὅλως διόλου τὸ ἐναντίον), ὁ ὁποῖος, ἀφ' οὗ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ συναδέλφου του καὶ ἀπήντησε μὲ λεπτότητα εἰς τὴν ὑποδοχὴν τῆς ἀρχῆς καὶ τὰ καλῶς ὀρίσατε τῶν ἄλλων, ἐμβῆκεν εἰς τὸ χωριὸ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ οὐλαμοῦ του, ἀνάμεσα σὲ δύο σειρὰς ἀπὸ περιέργους. Μόλις κατήλπισε τοὺς στρατιώτας του, ἐγύρισε ἀμέσως εἰς τὸ μέσον τοῦ κύκλου τῶν ἀτόμων, τὰ ὁποῖα τὸν ἐπερίμεναν εἰς τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς καὶ ὁ σύμβουλος τοῦ τὰ ἐσύστησεν ἓναν ἓνα,

— Τι θέλετε; — τὴν ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικὸς, κυττάζων αὐτὴν μὲ θαυμασμὸν καὶ περιέργειαν.

Παρουσιάζοντες σήμερα τον καλλιτέχνην συνεργάτην μας και εμπνευσμένον γελοιογράφον κ. 'Αλέξ. Ρηγόπουλον, νομίζομεν ὅτι ανταποκρινόμεθα εἰς ἐπιθυμίαν τῶν ἀναγνωστῶν μας, οἵτινες, τόσον εἰς τὰς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς παρούσης 'Επιθεωρήσεως δημοσιευθείσας γελοιογραφίας, ὅσον καὶ εἰς τὰς τοῦ 'Ημερολογίου μας, ἐξετίμησαν ἀρκούντως τὸ τάλαντον αὐτοῦ.

Φιλοπρονότατος ὁ νεαρὸς καλλιτέχνης, ἀληθῆς λάτρης τοῦ καλοῦ, ἐπεδόθη μετὰ τοῦ θερμοτέρου ζήλου εἰς τὴν καλλιτεχνίαν, ὁρμώμενος ἀπὸ ἐσωτερικὴν ὁρμὴν καὶ ἀπὸ ἰσχυρότατον πόθον νὰ δράσῃ ἐν αὐτῇ. Λεπτὸς εἰς τὰς γραμμὰς καὶ ἀπέριτος εἰς τὸ σχέδιον, συναρπάζει τὸν θεατὴν διὰ τῆς ἐκφράσεως τῶν φυσιογνωμιῶν του καὶ διὰ τῆς αὐστηρᾶς ἀνατομικῆς ἀκριβείας αὐτῶν. 'Ακόλουθος τῆς σχολῆς τοῦ Α. Guillaume, εἶναι ἐν ταύτῳ καὶ μελετητὴς τῆς ὅλης ἐν 'Εσπερίᾳ συγχρόνου καλλιτεχνικῆς κινήσεως, παρακολουθῶν τὴν ἐξέλιξιν τῆς γελοιογραφίας.

'Η πτωχὴ μας γελοιογραφικὴ καλλιτεχνία πολλὰ ἀναμένει ἀπὸ τὸν εὐελπιν τοῦτον θεράποντα αὐτῆς, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ «'Απ' 'Ολα» εὐχεται μέλλον εὐρὺ καὶ ἔνδοξον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΟΥ

Γυρνῶ καὶ βλέπω στὸν καθρέφτη
λευκὰ μαλλιά καὶ ἄσπρα γένεια
κι' ὁ νοῦς μου σὰν ἀχτίδα πέφτει
στὰ περασμένα μου τὰ χρόνια.

☼

Σὰν βρέφος ἐπλασσα παλάτια,
σὰν νέος ὄνειρα καὶ γέλοια,
ὁμως τὰ ξέσχισεν ὁ χρόνος
καὶ μου τὰ πέταξε κουρέλια.

☼

'Ελπίδες ἔβαζα καὶ νειότη
καὶ ἔμαγείρευα εὐτυχία
κι' ὁμως ἡ Μοῖρα ἐγελοῦσε
ἀπὸ μιὰ κόχη μ' εἰρωνεία

☼

Τὴν ἄσπρομάλλης κι' ἀκουμβῶντας
εἰς τὸ ραβδί μου τὸ ξηραμένο,
στὸ μονοπάτι τοῦ κοιμητήρι
τραβῶ γιὰ νὰ βρῶ πόθο χαμένο.

☼

'Ισως θὰ εὔρω ἐκεῖ ἐπάνω
σ' αὐτὸν τὸν κόσμ' ὅ,τι ζητοῦσα,
ὄνειρα, ρόδα, ἐλπίδες, γέλοια,
ὅ,τι παιδί καὶ νειὸς ποθοῦσα.

* Ἀγκυρα.

ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

μὲ ὕψος μεταξὺ ζωηροῦ καὶ σοβαροῦ, γεμάτον ἀπὸ στενὴν οἰκειότητα καὶ βαμμένο μὲ μίαν ἀθῶαν ὑπερηφάνειαν. 'Αφ' οὗ ἐτελείωσε καὶ αὐτό, ὁ δμῆλος διελύθη καὶ ὁ ἀξιωματικὸς ἔμεινε μόνος μὲ τὸν συνάδελφόν του, ἐτραβήξαν καὶ αὐτοὶ διὰ τὸ σπίτι. 'Εκεῖ ὁ ὑπρέτης τοῦ ἀξιωματικοῦ ποῦ ἔφευγεν εἰσαίεζε τὰ σεντούκια καὶ ὁ τοῦ καινούργιου ἐποφελεῖτο αὐτὴν τὴν περίστασιν διὰ νὰ δώσῃ ἕνα χέρι εἰς τὸν σύντροφόν του. 'Απὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἕως σὲ μιὰ ὥρα ὅλα ἦσαν εἰς τὴν θέσιν τους.

Τὸ ἀπόσπασμα ποῦ θὰ ἔφευγεν, ἀνεχώρησε τὴν ἴδια νύκτα, ἐπάνω κάτω ἡ ὥρα ἐκτὼ. Τὸ ἐσυνώδευσε εἰς τὸν λιμένα τὸ ἀπόσπασμα ποῦ ἔμεινε καὶ ὁ ἀξιωματικὸς μας μόλις εἶπε τὸ κατευόδιον εἰς τὸν συνάδελφόν του, ἐγύρισε εἰς τὸ σπίτι καὶ ἔπεσε εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ κουρασμένος καθὼς ἦτο ἀπὸ τὸ ταξίδι καὶ ἀπὸ τὰς ὑπηρεσίας τῆς ἡμέρας, ἐκοιμήθη ἕνα ὕπνο σὰν ζάχαρι γλυκόν.

Β'.

Τὸ ἄλλο πρωτὶ, μόλις ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ἐβγήκε ἀπὸ τὸ σπίτι. Δὲν εἶχεν ἀκόμη κάμει δέκα βήματα εἰς τὴν ἀγορὰν, ὅτε ἠσθάνθηκε νὰ τοῦ τραβοῦν τὴν ἄκραν τῆς στολῆς. 'Εγύρισε καὶ εἶδε δύο βήματα μακρὰν του, ὀρθίαν καὶ ἀκίνητον, εἰς στάσιν στρατιώτου ποῦ χαιρετᾷ, μὰ κοπέλλα μὲ μαλλιά μπερδευμένα, μὲ ροῦχα τσαλακωμένα, ὑψηλὴν, λεπτὴν, μὲ εὐμορφα μνοιασίδια, ἡ ὁποία εἶχε καρφωμένα εἰς τὸ πρόσωπόν του δύο μάτια μεγάλα καὶ ζωηρά καὶ ἐγελοῦσε.

— Τί θέλετε; — τὴν ἠρώτησεν ὁ ἀξιωματικὸς, κυττάζων αὐτὴν μὲ θαυμασμόν καὶ περιέργειαν.

'Η κόρη δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἐξακολουθοῦσε νὰ

γελάει καὶ νὰ ἔχῃ τὸ χέρι τεντωμένον εἰς τὸ μέτωπον εἰς τὴν στάσιν στρατιωτικοῦ χαιρετισμοῦ.

'Ο ἀξιωματικὸς ἀνέβασε μιὰ τοὺς ὤμους του καὶ ἐτραβήξεν ἐμπρὸς· ἀλλὰ μόλις ἔκαμεν ἄλλα δέκα βήματα, ἠσθάνθηκε ἕνα ἄλλο τραβήγμα τῆς στολῆς καὶ ἐγύρισε ἄλλην μίαν φοράν. Καὶ ἐκεῖνη πάντοτε ὀρθία καὶ ἀκίνητος, ὅπως ἕνας στρατιώτης 'ς τὴν γραμμὴν. 'Εκύτταξεν ἕνα γύρω καὶ εἶδεν ἐκεῖ κοντὰ ἕνα, ὁ ὁποῖος ἐκύτταζε τὴν σκηνὴν αὐτὴν καὶ ἐγελοῦσε.

— Τί θέλετε; — ἠρώτησε μίαν ἀκόμη φοράν.

'Η κόρη ἠνοιξε τὸ χέρι, εἶπε τὸν δείκτην πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπε μὲ χαμόγελο:

— Θέλω ἐσένα.

— 'Εκατάλαβα—ἐσυλλογίσθη ἐκεῖνος— τὰ χροστᾶ καὶ ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του μερικὰ λεπτά, καὶ ἔκαμε νὰ τῆς τὰ δώσῃ, μὲ ἕνα σχῆμα νὰ φύγῃ. 'Αλλ' ἡ κόρη ἐδίπλωσεν ἕνα βραχίονα ἐμπρὸς εἰς τὸ στήθος καὶ μὲ τὸν ἀγκῶνα ἀπώθησε τὸ χέρι ποῦ τῆς ἔδιδε τὰ λεπτά καὶ ἐφώνησεν ἄλλην μίαν φοράν: — Θέλω ἐσένα.

Καὶ ἤρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ τὰ πόδια της, νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιά της μὲ τὰ δύο της χέρια καὶ νὰ βγάξῃ κάτι κλάμματα σιγανὰ καὶ μονότονα, ὅπως τὰ παιδάκια ὅταν κάμνουν πῶς κλαίουν. Καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἕνα γύρω ἐγελοῦσαν. 'Ο ἀξιωματικὸς ἐκύτταξε τοὺς ἀνθρώπους, κατόπιν τὴν κόρην, κατόπιν καὶ πάλιν τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔπειτα ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του. 'Επέρασεν ἐλεύθερα σχεδὸν ὅλην τὴν ἀγορὰν, ἀλλὰ ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸ στόμα τοῦ δρόμου, ὁ ὁποῖος ξεθυμαίνει εἰς τὸν λιμένα, ἤκουσε κατόπιν του ἕνα βράδισμα γρήγορο καὶ ἐλαφρὸ, ὡς ἐκείνου ποῦ τρέχει εἰς τὰ ἄκρα τῶν

ποδῶν του καὶ ὅτε ἔκαμε νὰ γυρίσῃ, μίαν φωνὴν εὐπειθῆς τοῦ ἐπιθύρισε, μὲ ἕνα παραξένο τόνον, εἰς τὸ αὐτί: — Θεσαυρέ μου! 'Εκεῖνος ἠσθάνθη ἕνα ῥίγος ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἕως τὰ νύχια· δὲν ἐγύρισε, ἐτραβήξεν ἐμπρὸς μὲ βῆμα βιαστικώτερον. Καὶ μίαν ἀκόμη φοράν ἠκούσθη ἡ φωνὴ ἐκεῖνη: — Θεσαυρέ μου!

— 'Ω! ἐπ' τέλους, ἐκράυγασε τότε θυμωμένος, γυρίσας ἐπάνω 'ς τὰς πτέρνας του πρὸς τὴν κόρην, ἦρας φοβισμένη ἐτραβήχθηκε ὀπίσω. 'Αφήσατέ με ἤσυχον. Πηγαίνετε εἰς τὴν ἐργασίαν σας. 'Εκατάλαβα;

'Η κόρη ἔκαμεν ἕνα πρόσωπον καταλυπημένον, ἔπειτα ἐγέλασεν, ἐκινήθη ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρὸς, καὶ ἀνοίγουσα τὸ χέρι, σὰν διὰ νὰ κάμῃ ἕνα χᾶιδμα εἰς τὸν ἀξιωματικόν, ὁ ὁποῖος ἐξέφυγε γρήγορα, ἐπιθύρισε: — Μὴ θυμῶνῃς, λοχαγοῦδί μου!

— Φεύγα, σοῦ λέγω.

— Σὺ εἶσαι θεσαυρὸς μου.

— Φεύγα, ἡ φωνάξω τοὺς στρατιώτας καὶ σὲ βάζω φυλακὴ. Καὶ ἐδίει μερικὸς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι ἐστέκοντο ἐκεῖ πλησίον. Τότε ἡ κόρη ἔφυγε μὲ βήματα ἀργά, στρεφογυρίζουσα, μὲ τὰ μάτια πάντοτε γυρισμένα πρὸς τὸν ἀξιωματικόν καὶ σηκῶνουσα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ πηγούνι καὶ ἐπαναλαμβάνουσα ἔξω ἀπὸ τὰ χεῖλη:

— Θεσαυρέ μου!

— Κατάρρα! εἶπε μέσα του ὁ ὑπολοχαγός, καταβαίνοντας τὸν δρόμον τοῦ λιμένος· εἶναι τόσον χαριτωμένη!

(ἀκολουθεῖ)

Η ΝΕΚΡΑ ΧΟΡΕΥΕΙ

Μιά βραδεία ἐπερίμενα τὸν φίλον μου Ἀνδρέαν εἰς τὴν γωνίαν ἑνὸς ζαχαροπλαστείου. Εἶχαμε συμφωνήσει νὰ διασκεδάσωμεν ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅπως ἔμπορούσαμε καλλίτερα καὶ ἢ ἐπιτυχία τῆς διασκεδάσεώς μας ἦτον ἀπὸ πρὶν ἐξησφαλισμένη, γιατί ὁ Ἀνδρέας ἦτον ἕνας νέος καθὼς πρέπει: τέλειος τύπος γλεντζέ.

Εἶχεν ὁμως κάπως ἀργήσει καὶ ἤρχισα καὶ ἐγὼ ν' ἀμφιβάλλω ἂν πραγματικῶς θὰ ἤρ-
χεται.

— Ἴσως κάπου ἐμπλεξεν, ἐσκεπτόμην, ἀλλ' ὁμως ἐπερίμενα, διασκεδάζων μὲ τὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος ἐξεχύνετο εἰς τοὺς δρόμους διὰ νὰ ὑπάγη νὰ διασκεδάσῃ.

Αἰφνης βλέπω τὸν φίλον μου νὰ ἔρχεται· δὲν ἦτο μόνος, συνώδευε καὶ κάποιον ἄλλον, ἕνα μικρὸ ἀνθρωπάκι, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ὅτι εἶχαν ζαρώσει περισσότερον ἢ πίκρες παρὰ τὰ χρόνια.

— Κάτι ἀργήσας; τοῦ λέγω.

— Ναί, σ' ἔκαμα λίγο νὰ περιμένῃς, ἀλλὰ θ' ἀποζημιωθῇς μὲ τὴν γνωριμίαν τοῦ καινούργιου φίλου μου· τὸν ἐγνώρισα καὶ ἐγὼ πρὸ μιᾶς ὥρας, ἀλλὰ τὸσον τὸν συνεπάθησα, ποῦ φαίνεται ὅτι ξὲν θὰ χωρισθοῦμε καμμιά φορά.

Ἐστρεψα τότε νὰ κυττάξω ἄλλη μιὰ φορά τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον· ἦτο πολὺ γλυκείας φυσιογνωμίας, ἀλλὰ μιὰ ἀόρστος λάμψις τῶν ματιῶν του ἐδείκνυεν ὅτι κάποιο μυστικὸ εἶχε στὴν καρδιά του, ποῦ τὸν ἐθασάνιζεν, ἂν βέβαια δὲν ἦτο τρελλός.

— Τὸν ἐγνώρισα, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀνδρέας, εἰς τὸν σταθμὸν καὶ ἐπειδὴ ἔρχεται πρώτη φορά ἐδῶ, τὸν ἐπήρα νὰ διασκεδάσῃ μαζί μας. Ἐχει μιὰ λύπη ποῦ τὸν βασανίζει·

τρία χρόνια εἶναι τώρα, καθὼς μοῦ εἶπε, ποῦ ἔχασε τὴν κόρην του· ἐπνίγη εἰς ἕνα ποταμὸ κοντὰ στὸ χωριὸ τους. Ἴσως ἢ συντροφιά μας τὸν κάμει νὰ ξεχάσῃ λίγο τὴν λύπην του.

— Καλὰ ἔκαμες, τοῦ εἶπα, διότι οἱ ἐπαρχιῶται σὰν βρεθοῦν σὲ πόλεις, ποῦ δὲν ξεύρουν, πάντα περνοῦν ἄσχημα.

*

Ἐσηκωθήκαμε γιὰ νὰ πᾶμε νὰ φάμε. Ἐμπήκαμε στὸ πρῶτο ἐστιατόριο καὶ ἀρχίσαμε ν' ἀδιάζωμε μαζί μὲ τὰ πιάτα ποῦ μᾶς ἐφέρνησαν καὶ ἀρκεταῖς μπίραις. Ὁ καινούργιος φίλος μας ἔως ἐκεῖνη τὴν ὥρα δὲν ἔλεγε σχεδὸν τίποτε· εἴτε ἀπὸ τὸ ποτό, εἴτε διότι μᾶς ἔδλεπε νὰ τοῦ φαινόμεθα πολὺ διαχυτικοί, ἤρχισε νὰ μᾶς διηγῆται τὴν ἱστορίαν τῆς πνιγμένης κόρης του.

— Ἦτο σωστὸ ἀγγελοῦδι, ἡ μητέρα του τὸ ἀφήκεν ὀρφανὸ πέντε μηνῶν ἦτο τὸ μόνον παιδί μου, ἡ μόνη ἀγάπη μου, τὸ ἀνέθρεψα μὲ τὴν κρεὶτὴν μεγαλή τρυφερότητα καὶ κάθε ἡμέρα τοῦ βίου της ἔμεινε χαραγμένη μέσα βαθεῖα στὴ ψυχὴ μου· ἦτον ὡραία, ἐφ' ὅσον ἐμεγάλωνε τὸσον ἐγένετο καὶ κρεῖττον ὁμορφῆ, τὸ λευκὸ της τὸ πρόσωπο, τὰ ξανθὰ της τὰ μαλλιά, τὸ κομψὸ παράστημά της, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ ἀθωότης της, ἐξετρέλλαιναν ὅλα τὰ παλληκάρια...

Ὅταν ἔλεγεν αὐτὰ ὁ καινούργιος φίλος μας, τὰ μάτια του ἐπαίρναν μιὰν ἀλλόκοτη λάμψιν καὶ τὰ χέρια του ἤρχισαν νὰ τρέμουν ἀπὸ συγκίνησι.

— Πόσον τὴν ἀγαποῦσεν! ἐσκεπτόμεθα.

— Ἄχ, φίλε μου, ὁ Θεὸς δὲν μὲ ἀφήκε νὰ τὴν χαρῶ πολ'. Μικὰ μέρα ποῦ ἔλειπα σὲ κάποιο ταξεῖδι, μαθαίνω πῶς ἡ κόρη μου, ἡ ἀγαπημένη μου Ζωή, ἐχάθηκε· γυρίζω πίσω καὶ ἀρχίζω νὰ τὴν γυρεύω· δὲν εὐρίσκετο πουθενά, μόνον ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες ἠύραμε σὲ μιὰ ἀκρὴ τοῦ ποταμοῦ ριχμένα τὸ καπέλλο της καὶ τὸ φόρεμά της μαζί μὲ τὸ σακκάκι τοῦ Γιώργου, τοῦ γιοῦ τοῦ γείτονός μας, ποῦ καὶ αὐτὸς θὰ πνίγηκε γιὰ νὰ τὴν σώσῃ. Οὔτε ὁμως τὸ σῶμά της, οὔτε ἐκεῖνου μπορέσαμε νὰ βροῦμε· ἄχ! τῶφαγε τὸ μαυρο νερό... ἀπὸ τότε μιὰ φωτογραφία της, τὴν ὁποίαν ἔχω πάντα στὸ μπουρό μου καὶ τὸ καπέλλο ἐκεῖνο μοῦ μένουσιν γιὰ ἀνάμνησιν.

— Καὶ πόσον χρόνων ἦτο ἡ κόρη σου; τὸν ἠρώτησα.

— Ὅταν ἀπέθανεν ἦτο δέκα ὀκτὼ χρόνων, τώρα θὰ ἦτο εἴκοσι ἑνός· τί ὁμορφὴ ποῦ θὰ ἦτο τώρα!...

Ἡ συγκίνησις τὸν εἶχε πνίξει σχεδὸν καὶ ἡμεῖς γιὰ νὰ τοῦ βγάλωμεν αὐτὰς τὰς σκέψεις ἀπὸ τὸ νοῦ του ἀπεφασίσαμε νὰ πᾶμε σὲ κανένα μπάλο· εἶσι καὶ ἐκεῖνος θὰ ξεχνοῦσε τὴν Ζωὴν του καὶ ἡμεῖς θὰ διασκεδάσαμεν.

*

Ἐμδῆκαμε μέσα στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ χοροῦ καὶ καθίσαμε σ' ἕνα καλὸ μέρος γιὰ νὰ βλέπωμεν τὰς μπαλαρίνας. Ἀπ' ἐμπρὸς περνοῦσαν τὰ ζεύγη τῶν χορευτῶν μὲ δλην τὴν χάριν ποῦ ξεύρουν νὰ σκορπίζουσιν αἱ γυναῖκες αὐταῖς τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου.

Αἰφνης βλέπομεν τὸν κοινὸ μας φίλον νὰ σηκώνεται ἀπ' τὸ καθισμά του καὶ μὲ τὰ

μάτια σὲ μιὰ ξανθοῦλα χορεύτρια, ποῦ τρελλὰ ἐγύριζε στὸ σαλόνι, νὰ φωνάζῃ:

— Πῶς μοιάζει τῆς κόρης μου!... Ἄλλ' ὄχι, ἡ Ζωὴ μου ἦτο κρεῖττον ἄσπρη καὶ τόσο ἀθώα!

Ὁ δυστυχημένος πατέρας ἔπεσε στὸ καθισμά του καὶ ἤρχισε σχεδὸν νὰ παραμιλῇ.

— Τί ἰδιότροπο μεθύσι ποῦ ἔχει! εἶπα εἰς τὸν Ἀνδρέα.

— Ἀφήσέ τον, μοῦ εἶπε, καὶ ἔλα κοντὰ μου μιὰ στιγμὴ.

Ἀνεζητήσαμεν τὴν ξανθὴν χορεύτρια· ἐκεῖνη, καθισμένη σ' ἕνα τραπέζι, ἔπινε τὴν σαμπάνια ποῦ εἶχε προσφέρει ὁ ἐραστὴς τῆς βραδείας ἐκεῖνης.

Μᾶς ἐδέχθη μὲ τὸ στερεότυπο μειλίγμα τῶν γυναικῶν τοῦ εἴδους της καὶ ἤρχισε νὰ μᾶς μιλῇ γιὰ τὸ χορὸ καὶ γιὰ τὰς χάριτας του.

Ἦμεῖς τῆς εἶπαμε τότε πῶς κάποιος γεροντάκος μεθυσμένος ἤθελε νὰ τὴν ἔδλεπε.

— Ποῦ εἶναι; μᾶς ἠρώτησε.

— Νά, σ' ἐκεῖνη τὴν γωνία καθισμένος. Ἐκεῖνη ἐσηκώθη διὰ νὰ ἰδῇ καλλίτερα, ἀλλ' ἕνας σπασμὸς τὴν ἐκλόνισεν.

— Ὁ πατέρας! ἐτραύλισεν.

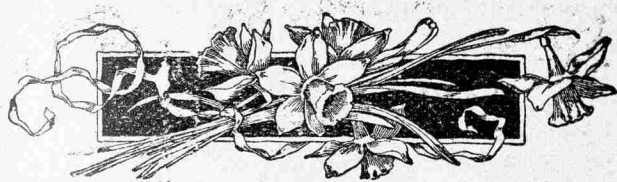
Εἶχεν ὠχριάσει, ἂν δὲ δὲν τὴν ἐκρατούσαμεν, θὰ ἐπιπτε κάτω στὸ πάτωμα. Τὴν ἐκθύσαμεν σ' ἕνα καναπέ καὶ ἐπήγαμε κοντὰ στὸ γέρο, ὁ ὁποῖος παραμιλοῦσεν ἀκόμη:

— Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ κόρη μου· ἦταν κρεῖττον ἄσπρη ἢ κόρη μου· ἦτο τὸσον ἀθώα!

*

Τὸν ἐπήραμε μακρὰν ἀπὸ τὸ σαλόνι ἐκεῖνο καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρῶτὸν τὸν ἐπέισαμε νὰ φύγῃ γιὰ τὸ χωριὸ του.

Τὸν δυστυχημένο! Καλλίτερα νὰ νομίζῃ ποῦ ἡ κόρη εἶχε πνίγη στὸν ποταμὸ, παρὰ νὰ μάθῃ ὅτι ἐπνίξε τὴν τιμὴν της μέσα στὰ βρωμέρα κύματα τῆς κοινωνίας μας.

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΥ ΜΑΡΚΟΥΖΙΟΥ

Η ΔΙΠΛΗ ΘΥΣΙΑ

(Μυθιστορία πρωτότυπος)

Τὰ προηγούμενα.

Ὁ Θερασύβουλος Ζωκίδης ἠγάπησε παραφόρως τὴν Ἑλένην, κόρην τοῦ Ἰακώβου Δώρου καὶ σύζυγον τοῦ Ἰβάν Ρώκοβιτς, ἀνδρὸς φαύλου. Ἐκ τῶν σχέσεων τούτων ἐγεννήθη ὁ Εὐτύχιος. Ἡ Ἑλένη, αἰσθανθεῖσα τὰ σημεῖα τῆς μητρότητος καὶ ἀπεχθανομένη τὸν σύζυγον τῆς, ἐζήτησε παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς διαζύγιον. Ὁ Ἰακώβος Δῶρος ὀργίζεται, φοβούμενος τὸ σκάνδαλον, καὶ πυροβολεῖ κατὰ τῆς θυγατρὸς του, ἣν πληγώνει εἰς τὸν βραχίονα. Ἡ Ἑλένη, θεραπευθεῖσα, φθάνει εἰς Κωνσταντινούπολιν, ὅπου ἐμενεν ὁ Θερασύβουλος, μεθ' οὗ συνέζη μὴνάς τινας. Ἄλλ' ὁ θεῖος τοῦ Θερασυβούλου θὰ διήρχετο μετ' ὀλίγον ἐκ Κων/πόλεως, ὁ νέος δέ, γνωρίζων ὅτι θὰ προκαλέσῃ τὴν ὀργὴν του, ἀπέκρυψε τὰς σχέσεις του. Ἄλλ' ὁ θεῖος εἰς Ὁδησσὸν ἐμαθε τὰ συμβάντα καὶ ἐπιστρέφει ὀργισμένος ἐναντίον τοῦ Θερασυβούλου, τὸν ὁποῖον ἐζήτησε ν' ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τῆς Ἑλένης, ἐπειδὴ δ' ἐκεῖνος ἤρνετο, τὸν παύει ἀπὸ τῆς θέσεώς του καὶ τὸν ἀποδιώκει.

✦

Οἱ λόγοι αὐτοὶ ὡς νὰ ἀφύπνισαν τὸν Θερασύβουλον· ἐσήκωσεν ἐκεῖνος τὴν κεφαλὴν, ὅταν δὲ ἤνοιξε τὰ μάτια του εὐρέθη εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς Ἑλένης.

— Διατί λοιπὸν μοῦ κρύβεις τὸν πόνον σου; τί ἔχεις; πές μου το, ἔτσι λοιπὸν μ' ἀγαπᾷς;

Ὁ Θερασύβουλος ἔσπευσε νὰ δικαιολογηθῇ τυπικῶς.

— Ὁχι, δὲν ἔχω τίποτε.

Ἄλλὰ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον στεγνώσει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, τὸν διέψευδον.

Ναί, τὸ ξεύρω ὅτι δὲν εἶναι σπουδαῖον, ἐν τούτοις κάτι εἶναι, πές μου το, Θερασύβουλε, πές μου το. Ποῖός ξεύρει, ἴσως μπορέσωμε μαζὶ καὶ παρηγορηθῶμεν.

Ὁ Θερασύβουλος ἔπρεπε νὰ ὁμιλήσῃ. Ἄλλὰ τί νὰ εἶπῃ; Τὴν ἀλήθειαν; Αὐτὸ καμμιά φορὰ δὲν θὰ τὸ ἔκαμνε· προετίμα νὰ καταπιῇ μόνος του ὄλο τὸ φαρμάκι παρὰ νὰ φαρμακεύσῃ μ' αὐτὸ καὶ τὴν καρδίαν τῆς Ἑλένης. Ἐπρεπεν ὅμως νὰ ὁμιλήσῃ.

— Νά, Ἑλένη μου, προχθὲς ἦλθεν ὁ θεῖος ἀπὸ τὴν Σμύρνην καὶ ἐξήτησε τὰ βιβλία τοῦ γραφείου, μὲ ἤρην ἐλλειμματίαν καὶ . . . μ' ἔπαυσεν.

Ἦτο τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον κατῴρθωσε νὰ εἶπῃ.

— Καὶ δι' αὐτὸ στενοχωρεῖσαι; ἐπανάλαβε μὲ ἐν μειδίαμα ἐνθαρρύνσεως ἡ Ἑλένη. Εἶναι πολὺ αὐτὸ τὸ ἔλλειμμα;

— Μερικαὶ χιλιάδες φράγκα.

— Ἄκου με· παῦσε νὰ στενοχωρῆσαι. Αὐτὰ τὰ χρήματα γρήγορα θὰ εὐρεθοῦν διὰ νὰ καλύψῃς τὸ ἔλλειμμα σου αὐτὸ καὶ, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐργασίαν, νομίζω ὅτι ἦλθεν ἡ σειρά μου.

— Τί ἐννοεῖς μὲ τὰ λόγια αὐτά, Ἑλένη;

— Ἐννοῶ ὅτι μοῦ ἐπιβάλλει τὸ καθήκόν μου.

Ἀπὸ τὰ κοσμήματα, ποῦ μοῦ εὐρίσκονται ἀκόμη, θὰ μπορέσωμε νὰ εὐρωμεν ὅτι σοῦ χρειάζεται καὶ ἀπὸ αἴριον θὰ ζητήσω μερικὰς παραδόσεις πιάνου καὶ γαλλικῶν καὶ ἔτσι ὅλα διορθώνονται.

Ὁ Θερασύβουλος, ὅταν ἤκουσε καὶ τὴν τελευταίαν φράσιν, ἐσηκώθη ἀποτόμως καὶ, κρατῶν σφικτὰ τὰς χεῖράς τῆς εἰς τὰς ἰδικὰς του, ἐφώνησεν:

— Ὁχι, δὲν θὰ τὸ κάμῃς καμμιά φορὰ αὐτό, Ἑλένη. Ὁχι . . .

Ἄλλ' ἐν φίλημα ἐκεῖνης τοῦ ἐσφράγισε τὸ στόμα του.

Ὅταν μία γυναῖκα ἀγαπᾷ, τίποτε δι' αὐτὴν δὲν εἶναι ἀδύνατον. Τὰ πάντα εἰμπορεῖ νὰ ἐπιχειρήσῃ, τὰ πάντα ἀναλαμβάνει νὰ πράξῃ χάριν τοῦ ἔρωτός τῆς καὶ εἶναι ἐτοιμὴ νὰ ὑποστῇ τὸ πᾶν.

Ὁ ἔρως εἶναι δύναμις καὶ ἐπειδὴ ἡ γυνὴ εἶναι ἐτέρα δύναμις, μία ἐρῶσα εἶναι διττῶς ἰσχυρά, διότι εἶναι γυνὴ καὶ διότι ἀγαπᾷ.

Συμβαίνει μάλιστα τὸ ἐξῆς: ἐκεῖ ὅπου πολλάκις ἡ φημιζομένη ἀνδρική ψυχραιμία ὑποκύπτει, ἐκεῖ ὅπου καὶ αὐτὴ ἡ ἀνδρική ἰσχύς φαίνεται καταρρέουσα, τὸ γυναικεῖον θάρρος καὶ ἡ γενναϊότης φύονται γεμᾶτα ἀπὸ σθένος, μὲ ἐλπίδας ἐπιτυχίας.

Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὸν Θερασύβουλον.

Ἐνῶ ἐκεῖνος ἦτο ἐξηντλημένος καὶ ἀνίσχυρος πρὸ τοῦ φοβεροῦ διλήμματος, τὸ ὁποῖον τοῦ προέτεινε ὁ θεῖός του, ἐνῶ μετὰ τὸ ἐπεισόδιον ἐκεῖνο εἶχε χάσει τὴν ψυχραιμίαν καὶ τὸ σθένος του, ἡ Ἑλένη τοῦναντίον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης ἤρχισε νὰ δεικνύῃ τὰ μεγάλα αὐτῆς προτερήματα.

Δὲν ἦτο πλέον ἡ μικρὰ γυναικούλα, ἡ ὁποία ἐγνώριζε μόνον νὰ ἰθωπεύῃ καὶ νὰ περιποιηθῆται ἐκεῖνον ποῦ ἀγαπᾷ, ἀρκεῖ αὐτὸς νὰ τῆς ὑπόσχεται κάποιαν εὐτυχίαν, δὲν ἦτο τὸ μαμμόθρεπτον πλάσμα τῶν αἰθουσῶν, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι φοβεῖται τὰ πάντα· ἦτο ἡ ὑπέροχος γυνὴ, πλήρης ἀπὸ σταθερότητα καὶ πίστιν, πλήρης ἀπὸ μίαν σῴτειραν αὐτοπεποιθήσιν. Ἀνέλαβε δύο τινά· πρῶτον νὰ φαιδρύνῃ τὸ τεθλιμμένον τοῦ Θερασυβούλου πνεῦμα καὶ δεύτερον νὰ παλλάξῃ αὐτὸν πάσης χρηματικῆς στενοχωρίας, τὴν ὁποῖαν ἐνόμιζεν ὡς μόνην ἀφορμὴν τῆς λύτης του.

Τί εὐτύχημά διὰ κάθε ἄνδρα παρόμοιοι γυναῖκες! Εἶναι θησαυρὸς ἀνεκτίμητος, εἶναι ταμεῖον ἀκένωτον εὐδαιμονίας.

Ἐσυνειθίσασμεν πολλάκις νὰ βλέπωμεν τὰς γυναῖκας ἐξαρτώσας τοὺς τρόπους των ἐκ τῆς εὐτυχίας τοῦ συζύγου των. Ἐσυνειθίσασμεν νὰ βλέπωμεν συζύγους δυσειροπούσας εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἀνδρὸς των ἀτυχίαν, τὴν ὁποῖαν ἐπαυξάνουν διὰ τῆς μεμψιμοιρίας των.

Ἐσυνειθίσασμεν νὰ βλέπωμεν τοιαύτας ὑπάρξεις, ὥστε σιγὰ-σιγὰ ἤρχισασμεν νὰ παραδεχώμεθα ὅτι τὸ πρᾶγμα εἶναι γενικόν, ὅτι εἶναι συμφυῆς μὲ τὴν γυναικεῖαν καρδίαν.

Ἐν τούτοις ὑπάρχουν καὶ παρήγοροι ἐξαιρέσεις. Ἡ Ἑλένη ἦτο μία ἐξ αὐτῶν.

✦

Ἐνῶ ὁ Θερασύβουλος, πιεζόμενος ἀπὸ τὰ τελευταῖα συμβάντα καὶ συστελλόμενος πρὸ τοῦ θεῖου του σχεδὸν δὲν ἐτόλμι νὰ ἐξέλθῃ, ἡ Ἑλένη κατῴρθωσε νὰ εὐρῇ δύο παραδόσεις πιάνου καὶ μίαν γαλλικῶν εἰς τρία ἀριστοκρατικὰ τοῦ Πέραν σπίτια.

Δέκα λεπτὰ πρὸ τῆς ὥρας τοῦ μαθήματος, ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ διαμέρισμά τῆς, ἀφοῦ ἐφιλοῦσε τὸν Θερασύβουλον καὶ τὸν υἱὸν των, ἔπερνε τὸ τσαντάκι τῆς καὶ μὲ τὸν ἀφελέστερον τρόπον, ὡς νὰ ἦτο ἀπὸ πολλοῦ βιοπαλαίστρια ἢ κερία Ρώκοβιτς, ἐπήγαγεν εἰς τὰς παραδόσεις τῆς, κατὰ τὰς ὁποίας ἐδίδασκεν ὅτι ὁ πατὴρ τῆς τὴν εἶχε μάθει διὰ νὰ τὴν καταστήσῃ ἀριστοκράτιδα, ἀξίαν τοῦ ὀνόματος, τὸ ὁποῖον εἶχε καὶ ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐλάμβανε παρὰ τοῦ συζύγου τῆς.

Τὰς συμφωνίας, τὰς ὁποίας ἀνέκρουεν εἰς τὰς ἐσπερίδας τοῦ πλουσίου μεγάρου τῆς, ἤρχισε πάλιν νὰνακρούῃ διὰ νὰ κερδίσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν.

Καὶ ὅλα αὐτὰ ἔπραττε χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν μικρότερην στενοχωρίαν, χωρὶς τὸ μέτωπόν τῆς νὰ αὐλακώσῃ μελαγχολίας ρυτίς.

Δὲν ἀρκεῖ κανεὶς νὰ πράττῃ εὐγενῆ τινα πράξιν· πρέπει νὰ τὴν πράττῃ καὶ εὐγενῶς.

ἰθ'. Αἱ δύο γυναῖκες

Παρήλθον μερικοὶ μῆνες ἀφ' ὅτου ἡ Ἑλένη ἀνέλαβε διὰ τοῦ κόπου τῆς νάνακουφίσῃ τὸν Θερασύβουλον καὶ κατορθώσῃ τὴν ἀποπληρωμὴν τοῦ ἐλλείμματος, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ὁ Θερασύβουλος εἰς τὸν θεῖόν του.

Τὸ ζεῦγος διήρχετο ἡμέρας φαιδράς· ἡ Ἑλένη συνετέλει πρὸς τοῦτο ἀμίμητα, κανὲν νέφος διαφωνίας δὲν εἶχε φανῆ, τίποτε δὲν ἐτάραττε τὴν γαλήνην των. Ἄν δὲ ὁ Θερασύβουλος ὑπέφερε, τοῦτο ἦτο ὅτι ἔβλεπε τὴν Ἑλένην νὰ κίμνη ὅτι ἦτο καθήκόν του.

Ἐν τῷ μεταξύ ἀνεχώρησε καὶ ὁ θεῖός του ἀδιάλλακτος, ἀφήκε τὸ γραφεῖον εἰς τὴν διεύθυνσιν ἄλλου καὶ οὔτε ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδῃ τὸν ἀνεψιὸν του, τοῦ ὁποῖου μάλιστα εἶχε μάθει καὶ τὴν κατοικίαν.

Τὸν Θερασύβουλον ἡ ἀναχώρησις αὐτῆ μᾶλλον τὸν ἠγαρίστησεν. Ἠσθάνετο ὅτι ἦτο ἐλεύθερός νὰ ἐργασθῇ καὶ νὰ κερδίσῃ ὅτι πρῖν.

Ἄλλὰ ποῦ νὰ ἐπιδοθῇ; Εἰς ἐκ τῶν μεγάλων ἀλευροπωλῶν τοῦ Γαλατᾶ, μέγας ἀντίπαλος τοῦ γραφείου τοῦ Βουλούδη, μόλις ἐπληροφορήθη τὴν παῦσιν τοῦ Θερασυβούλου, τὸν ἐκάλεσε, τοῦ ὑπέσχεθη καλὸν μισθὸν καὶ τοῦ ἰδωκε καὶ ἀπόλυτον δικαιοδοσίαν δράσεως.

Ὁ ἔμπορος ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν ψυχρότητα τοῦ ἀνεψιῶν καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν μετατρέψῃ εἰς ἐμπορικὸν ἀνταγωνισμόν.

Ἐν τούτοις ὁ Θερασύβουλος ἤκουσε τὰς προτάσεις, τοὺς ὄρους, τὴν προκλητικὴν ἀμοιβὴν καὶ . . . ἠρνήθη.

Δὲν ἠνείχετο καμμιά φορὰ νὰ γίνῃ ἀντίπαλος καὶ ἀνταγωνιστὴς τοῦ θεῖου του, ὁ ὁποῖος τὸν εὐηργέτησε.

Προὔτιμησε νὰκολουθήσῃ ἄλλο εἶδος ἐμπορίου. Καὶ ἀπέκλινεν εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν καπνῶν.

✦

Ἐνῶ εὐρίσκετο εἰς τοιαύτας σκέψεις, λαμβάνει ἐν μακροσκελὲς γράμμα ἀπὸ τὴν μητέρα του. Ἦτο γεμᾶτο ἀπὸ θλιβερὰς εἰδήσεις.

Ὁ θεῖος, μὴ δυνηθεὶς νὰ δαμάσῃ τὸν Θερασύβουλον ἀπ' εὐθείας, ἐξήσκησεν ἄλλα δραστηριώτερα μέτρα.

Ἐξεδήλωσεν ὅλην τὴν ὀρμὴν του ἐπὶ τῆς ἀδελφῆς του καὶ τῆς οἰκογενείας τῆς, ἀπέσυρε τὴν προστασίαν του ἀπ' αὐτῶν καὶ τῆς εἶπε μὲ τὸν κατηγορηματικώτερον τρόπον ὅτι δὲν ἔχει τίποτε νὰ ἐλπίζῃ ἀπ' αὐτόν.

Τὸ μητρικὸν γράμμα ἀνέφερεν ὅλα αὐτὰ, ἐνουθέτει τὸν υἱὸν καὶ τέλος ἐξέφραζε τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Θερασύβουλος, βλέπων τὴν κατάστασιν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἔφθασαν τὰ πράγματα, θὰ προέβαιεν εἰς γενναῖα μέτρα.

— Καὶ λοιπὸν, μητέρα μου, ζητεῖς νὰ διώξω τὴν Ἑλένην;

Ἄνεφώνησεν, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν.

— Ἐχεις δίκαιον, διότι δὲν τὴν ἐγνώρισες . . . ἐπιθύρισε μετ' ὀλίγον καὶ ἔσχισε τὸ γράμμα εἰς μικρὰ-μικρὰ τεμάχια.

Κατὰ βάθος ἐλυπεῖτο δι' ὅσα συνέβησαν, ἀλλ' ἠσθάνετο ὅτι δὲν ἦσαν καὶ ἀνεπανόρθωτα. Εἶχε πλέον ὅλην τὴν δύναμιν νάντιπαλαίσῃ. Δὲν ἀπήνησεν οὔτε γραμμὴν εἰς τὴν μητρικὴν ἐκείνην νουθεσίαν· ἐν τούτοις εἶχε τὸ σχέδιόν του. Ἀφοῦ ἀνέλαμβανεν ἐργασίαν, θὰ ἐπληροφορεῖ τὴν μητέρα του ὅτι τὰ πάντα ἔπρεπε νὰ περιμένουν ἀπ' αὐτόν, ὅτι δὲν ἔπαυε νὰ εἶναι ἀδελφός, φροντίζων διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν ἀδελφῶν του, ὅτι τέλος τὰ πάντα θὰ ἐθυσιάζεν ὡς υἱός, ἀρκεῖ νὰ τοῦ ἄφινον τὴν Ἑλένην.

(ἀκολουθεῖ)

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἡ Βουλὴ ἐζήτησε πίστωσιν 400 καὶ ἐπέκεινα χιλιάδων γροσίων πρὸς ἴδρυσιν σχολῆς τῶν βωβῶν.

Ἐξοχὸν τὸ μέτρον καὶ ἐπαινετόν. Ἡ ἔλλειψις τοιαύτης σχολῆς ἀποδεικνύει καὶ ἔλλειψιν ἀνθρωπισμοῦ καὶ πολιτισμοῦ.

Διὸ καὶ οὐδεμία ἀμβιβολία ὅτι ἡ ἀρμοδία τῆς Βουλῆς ἐπιτροπή, εἰς τὴν ὁποίαν παρεπέμφθη τὸ ζήτημα, δὲν θ' ἀρνηθῆ τὴν ἐκδοσὶν τοῦ σχετικοῦ φετβᾶ.

Ἐπειδὴ δὲ πρόκειται περὶ σχολῆς τῶν βωβῶν, δὲν πιστεύομεν νὰ διαφύγῃ τὴν πεφωτισμένην ἀντίληψιν καὶ ὀξυδέρκειαν τῆς σεβ. συνταγματικῆς κυβερνήσεως, ὅτι οἱ μόνοι κατ'ἀλληλοὺς ὡς διευθύνονται τοιαύτης σχολῆς εἶναι οἱ βουλευταὶ κ. κ. Σάλτας καὶ Τσελεπίδης.

Παράπονα ἠκούοντο παντοχόθεν καὶ ἀνεγράφοντο εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅτι ἡ συνταγματικὴ ἰσότης οὐδαμῶς παρατηρεῖται.

Τί ἀδικοὶ καὶ τί δύσκολοὶ ποῦ εἴμεθα!

Καὶ ἰδοὺ ἡ σεβαστὴ συνταγματικὴ κυβέρνησις ἤλθε νὰ ἀναποδογυρίσῃ καὶ νὰ καταρρίψῃ, ὅπως ἡ γλίστρα τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοὺς διαβάτας, τὸν ἀδικὸν καὶ ἀστήρικτον τοῦτον διίσχυρισμόν μας.

Ὁ μεγαλειότατος καὶ κραταιότατος Κερίμ Ἀγᾶς, ὁ βασιλεὺς τῶν βασιλέων τοῦ μποῦκοττάζ, θέλων νὰ ἀσκήσῃ τὰ ὑψηλὰ καὶ ἀδιαφιλονείκητα αὐτῶν δικαιώματα, κηρύττων τὸ μποῦκοττάζ κατὰ τῆς ὑπερηφάνου καὶ ἀλαζόνος πατρίδος τοῦ Οὐασιγκτῶνος, τοῦ Ρουζβέλτ καὶ τοῦ Τάφτ, συνελήφθη, ὡς γνωστόν, καὶ ἐφυλακίσθη.

Κατόπιν τούτου δικαιούμεθα πλέον νὰ διίσχυρίζομεθα ὅτι δὲν ὑπάρχει ἰσότης;

Τὸ ἐν λόγω γεγονός μᾶς διαψεύδει κατηγορηματικώτατα, μαρτυροῦν ὅτι ὅλι ἀνεξαρτέτως, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ μεγαλειότατοι, εἶναι ἴσοι ἀπέναντι τοῦ νόμου καὶ ἀπέναντι τοῦ φρέσκου.

Ὁ σκληρὸς θάνατος, φθονῶν τὴν Ἑλλάδα, καὶ θέλων νὰ διακόψῃ τὸ ἀνορθωτικὸν ἔργον τῆς σημερινῆς κυβερνήσεώς της, ἐπῆλθεν ἀμείλικτος κατὰ τῶν βουλευτῶν, ἀναρπάσας μέχρι τοῦδε τοὺς ἡμίσεις περίπου ἔξ αὐτῶν.

Τοιοτοτρόπως ἡ διπλῆ ἀναθεωρητικὴ Βουλὴ κινδυνεύει, μετὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν μισῶν μελῶν αὐτῆς, νὰ γείνη *μονή* καὶ νὰ διαλυθῇ κατ' ἀνάγκην.

Ἡ ἀδιάκοπος πῶσις τῆς χιόνος καὶ ἡ πῆξις αὐτῆς ἐπὶ τῶν ὁδῶν, δημιουργεῖ ἐπιφοβὸν γλίστραν, κατὰ τῆς ὁποίας, διὰ νὰ προφυλαχθῶσιν αἱ κυρίαί, ἐφοδιάζονται ὅλαι διὰ ράβδων, γινόμεναι τοιοτοτρόπως εἰς τοὺς ἀνδρας ἐπιφοβώτεροι τῆς γλίστρας.

Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις:

Λιμοκονδῆρος κατεδίωκε τελευταίως δεποινίδα στηριζομένην ἐπὶ ράβδον. Καταρθίνας ἐπὶ τέλους αὐτήν, ἤρχισε τοὺς σιγήθεις αἰσθηματικούς ἀκροβολισμούς. Ἡ δεσποινὶς τότε ἀνταπαντῶσα ὕψωσε κατ' αὐτοῦ τὴν ράβδον της.

Ὁ ἀτρόμητος ὁμως λιμοκονδῆρος ἀπέναντι τοῦ ἀπειλοῦντος αὐτὸν κινδύνου ἔμεινεν ἀπαθῆς ψιθυρίζων: «Πάταξον μὲν, ἀκουσον δέ».

Πολὺς λόγος ἤρχισε νὰ γίνηται πάλιν κατ' αὐτὰς περὶ τῆς ἑλληνοβουλγαρικῆς συνεννοήσεως. Τὸ ἔδαφος ὁμως φαίνεται ὅτι εἶναι ὀλισθηρὸν — ἴσως ἔνεκα τῆς ὑπαρχούσης συνεπείας τῶν χιόνων καὶ τοῦ παγετοῦ γλίστρας — καὶ ἡ συνεννόησις βαίνει βραδέως. Ἡ ἄρσις τοῦ σχίσματος, ἔνεκα τῆς βαρύτητος αὐτοῦ καὶ διὰ τὸ ὀλισθηρὸν τοῦ ἔδαφους, θεωρεῖται, ἐπιτοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, ἀδύνατος, μίᾶ συμφωνία ὁμως μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων δὲν θεωρεῖται ἀπίθανος.

Καὶ ὁ σχετικὸς διάλογος.

— Εἶσθε ὑπὲρ τῆς ἑλληνοβουλγαρικῆς συμφωνίας, κ. Σάλτα;

— Εἶμαι ὑπὲρ τῆς ἐν τῇ Βουλῇ ἀφωνίας.

ΑΝΤ... ΠΑΠ.

ΟΙΚΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Πῶς προετοιμάζεται μία αἴθουσα χοροῦ. — Βγάζετε τὸ χαλὶ καὶ σκοπιζετε καλῶς, πρὸ πάντων εἰς τὰς γωνίας καὶ σφουγγαρίζετε κατόπιν μὲ ἄφ' ὄνο νερό. Ἀφοῦ στεγνώσουν καλά, λαμβάνετε ἄσπρο σαποῦνι λεπτοξυσμένο καὶ τὸ σκοριζετε ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Τὸ σφουγγάρισμα εἶνε ἀπαραίτητον ἄλλως, κατὰ τὸν χορὸν σηκώνεται σκόνη, ἡ ὁποία καὶ τὰ φορέματα σκοριζεῖ καὶ τὴν ὑγιάν πειράζει.

Πῶς ξεκουράζονται τὰ πόδια κατόπιν τοῦ χοροῦ. — Ἐὰν εἰς τὸν χορὸν κυρασθοῦν τὰ πόδια σας, τὰ βάζετε εἰς χλιαρὸ νερό, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ρίπτετε ὀλίγον ἄλας καὶ τὰ τρίβετε καλῶς κατόπιν.

ΑΣΙΜΙΝΗ

Ἐπαξὶ διὰ παντὸς δηλοῦμεν ὅτι οὐδέποτε θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν ἐπιστολαὶ ἀνυπόγραφοι ἢ μὴ δηλοῦσαι τὴν διαμονὴν τοῦ ἀποστολέως.

Ἀδριανούπολιν, Γ. Β. Κοτ. Ζητεῖτε σειράς ἐν τούτοις ἑλλείπουσι τὰ ἀπὸ 4—13 φυλλ., ἐκ τινῶν μάλιστα στερούμεθα καὶ ἐνός ἐπι ἀντιτύπου. — Ἀντίφελλον Καστελλ., Λιδ Π. Γεώργ. Εὐχαριστ. δι' εὐχάς, διαμαρτυρούμεθα μὲ δλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων μας, φύλλα 8 ἐγγρ. ἐκπέμπονται **ταχυκώτατα** via Kastelorizo εἰς ὄνομά σας τῇ ἀληθείᾳ φρίττομεν πρὸ καταστάσεως αὐτόθι ταχυδρομ., ἐρωτήσατε εἰς Καστελ. καὶ πληροφορησάτε μας, φύλλα λογιζόμενα ὡς λησμονηθέντα ἐξηγηθήσαν. — Ἀδριανούπολιν, Γ. Β., Ἀθ. Παν., Ἐστ. Δασ. Α' τούμενα ἐξηγητήθησαν. — Αὐτόθι, Ἀρ. Βουλκίδ. Εὐχαρ. καὶ ὁμως... δὲν ὑπάρχουν, 10 γρ. σταλέντα διὰ βιβλίον κρατοῦνται εἰς διάθεσίν σας, τοῦ ἐκδότου δωρήσαντος αὐτό. Αὐτόθι, Δημ. Τσιτσεκτ. Δελτίον ἐλήφθη, ἡμερ. καὶ βιβλ. στέλλονται. — Ἀτάλειαν, Σ. Γ. Παπάς. Θερμοτάτας εὐχαριστ. διὰ τὰ πρὸς τὴν ἐπιθεώρ. αἰσθηματὰ σας, ἐνεργ. 2 νέας ἐγγρ. καὶ στέλλ. 2 ἡμερ., ἀλλὰ παραδόξως εἰς τὸ γράμμα δὲν εὑρομεν τὰ δηλούμενα γραμματόσημα. — Ἀμισόν, Κ. Ἀφεντ. Διεύθυνσις μετεβλήθη, φύλλα στέλλ. — Ἀδριανούπολιν. Τελευταία ἐλήφθη, ἡμερ. στέλλεται.

Βάλια, Δ. Χριστομ. Εὐχαρ. θερμότητάς δι' αἰσθηματὰ καὶ εὐχάς ὡς βλέπετε, ἤρχισαμεν πέμποντες ἀπὸ τοῦ 19 φύλλου, ἦτοι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ νέου ἔτους, ἐπειδὴ τῶν προηγουμένων φύλλων ὑπάρχουν πολλὰ κενά, ἐχάριστοῦμεν προσέτι ἡμᾶς διὰ τὴν προθυμίαν, μεθ' ἧς δέχασθε αὐθῆσιν τοῦ τιμήματος πρὸς πλήρη εὐδοσίαν τοῦ ἔργου, σχολοῦς μας ἐν τούτοις εἶναι ἡ διὰ τοῦ μᾶλλον εὐτελοῦς τιμήματος ἐξυπηρέτησις τοῦ κοινού. — Βίγα, Μιχ. Παπ. Ὁμολογεῖτε καὶ σεῖς τὴν δυσχερῆ θέσιν, εἰς ἣν

εὐρισκόμεθα ἀδυνατοῦντες ἀποστολὴν πλήρων σειρῶν, πιστεύομεν καὶ οἱ ὑφ' ἡμῶν ἐγγραφεῖτες νὰ κατανοῶσι τοῦτο. Ἐλάβ. 13 γρ., εὐχαρ. — Βαῖβούρτ, Γ. Παπαδ. Ἐγκαίρως ἀπεστ. 19 σώμ. ἡμ., νῦν πέμπονται δι' ἡμῶν φύλλα εἰς Θ. Π., γρ. 34 ἐλήφθησαν, εὐχαρ., μᾶς γράφετε καὶ περὶ ἐπιστ. Π. Βλασ., μέχρι σήμερον δὲν περιήλθεν εἰς χεῖράς μας, τότε καὶ πῶς ἐστάλη;

Γκιονέν, Γ. Δημ. Εὐχαρ. διὰ θερμὰ πρὸς ἐπιθ. αἰσθηματὰ σας καὶ διὰ προσπαθείας ἀνανεώσεως, ἐν ἐτὶ ἡμ. στέλλεται, δύνασθε νὰ μᾶς τὰ στείλετε, χροεοῦντες ἡμᾶς διὰ ταχυδρ. ἔξοδα.

Δοξᾶτον, Ἀθ. Γεώργ. Ἐπιστ. ἐλήφθη, διεύθ. μετεβλήθη, φύλλα στέλλ. διὰ κ. Νάνου, ὁπόθεν τὰ ζητεῖτε, ἀν θέλετε νὰ στέλλ. ἀπ' εὐθείας συμπληρωσατε τὸ δελτίον, ὅπερ συνοδ. 22 φύλλον, εἰκὼν ἐλήφθη πέμπ. παρ. στατιστικὰς πληρ. περὶ κοινότητάς σας ἵνα δημ. καὶ ἡ εἰκὼν.

Ἐσκῆ-Σελίρ, Θεοφ. Τριανταφυλ. Σκέπτεσθε ὀρθῶς, ἀφοῦ ἐνεργ. ἀπὸ τοῦ 18 φύλλου ἡ ἔξαμηνία τῶν βέβαια θὰ λήξῃ ἀφοῦ λάβωσιν 26 φύλλα, ὥστε δικαιοῦνται καὶ ἐκ τῆς β' ἔξαμηνίας, εὐχαρ. δι' ἐνεργείας σας.

Θεσσαλονίκην, Α. Δούμ. Φύλλα καὶ ἡμερ. ἐστάλησαν εἰς ὑποδ. διεύθ., εὐχαρ. — Αὐτόθι, Θεμ. Βαλ. Τοῦ δέματος τοῦ 12 φύλλου ἀπολεσθέντος, εὐθὺς μετὰ τὴν πληροφορίαν ἀπεστείλαμεν ἕτερον, ὁμοίως καὶ ἐπόμενα, ὥστε δύνασθε νὰ ζητήσητε παρὰ τοῦ ἀντιπροσώπου.

Ἰνέπολιν, Τ. Βιδ. 4 ἐγγρ. φύλλα καὶ 3 ἡμερολ. πέμπονται, ὁμιλεῖτε καὶ περὶ προηγουμ. ἐγγρ., παρ. σαφηνίσατε, εὐχαριστ. ἀναμένοντες πάντοτε ὑμέτερόν τι.

Κίον, Ηορ. Αἰτούμενα φύλλα μέχρις ἐνός ἐξηγητήθησαν καὶ ἡμεῖς ἐτι στερούμεθα πλήρους σειράς. — Καβάλλαν, Θάλειαν Κλεάρχ. Δελτίον μετὰ πέντε ἐγγρ. καὶ 2 ἡμ. ἐλήφθη, ὁμοίως καὶ τίμημα, εὐχαριστ. θερμῶς, πέμπονται. — Κεσκίν Μαδέν, Γ. Σουρμ. Ἀμφ. στέλλονται, ἡ πρώτη δοθεῖσα διεύθ. ἦτο ἐσφαλμένη.

Μοναστήριον, Α. Ζάλλ. Ἡμερ. εἰς Κολ. Ποστὰλ. ἐκτὸς τῶν πρώτων σταλέντων μετ' ἐπιστ. διεύθ. εἰς ὄνομά σας, παρακ. κ. Δόβ. ὅπως πῆμην ἐκ νέου τὰς διεύθ. τῶν 7 ἐγγραφεῖτων. — Μπούκ Κ. Παπ. 5 γρ. ἐλήφθ., ἡμερ. ἐστάλη, ἐνεργ. διὰ β' ἔξαμηνίαν.

Νέβεσκα, Δ. Οἰκ. 11 ἡμερ. ἐστάλησαν ὑποδ. διεύθ., τίμημα πέμπτε εἰς γραμμ. ἐντὸς συστημ. ἐπιστολ., εὐχαρ. — Νέβεσχιρ Κάποιος ἀπὸ τὴν πόλιν ταύτην δι' εἰκονογρ. δελταρίου μᾶς παραπονεῖται ὅτι δὲν λαμβάνει τακτικῶς τὸ φύλλον του, καὶ ἡμεῖς ὁμως παραπονούμεθα, κατ' αὐτοῦ, διότι καὶ εἰς τὰς δύο φορές ποῦ μᾶς γράφει ἐλησμόνησε νὰ βάλῃ τὴν... ὑπογραφήν του. Ἐπειδὴ στερούμεθα προφητικῆς δυνάμεως καὶ ἐπειδὴ οἱ ἐν Νέβ-Σελίρ συνδρομηταὶ εἶναι ἀρκεταὶ δεκάδες, τὸν παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς στείλῃ τὴν διεύθυνσίν του. — Νικομήδειαν, Χρ. Βαφ. Ἀμφότεραι αἱ ἐπιταγαὶ ἐκ μᾶς τουρκ. λίρας ἐκάστη ἐλήφθησαν, παραπέμπομεν ἡμᾶς εἰς σταλείσαν ἐγκύκλιον.

Πόρ, Α. Ζερβουδάκην. Ἐχετε δίκαιον, ἀλλ' ἰδοὺ τί συνέβη: τὰ 191 γρ. ταχυδρ. ἐλήφθησαν, οὐχὶ ὁμως καὶ δελτίον ἀγνοοῦντες λοιπὸν διεύθ. ἀναμένομεν παρ' ἡμῶν, ὥστε βλέπετε τὸ σφάλμα δὲν εἶναι καὶ ἰδικόν μας, νῦν στέλλομεν ἡμερολ. 17 εἰς ὑμ. διεύθυνσιν παρακαλοῦντες, ὅπως ἐπαναλάβετε τὴν ἀποστολὴν τοῦ δελτίου σας. — Παυλίκοι, Μ. Ταμβακ. Ὑπὸ ἡμερ. 19 τρέξ. ἐλήφθη, εἰς ἀπάντησιν πληροφοροῦμεν ὅτι ἐστάλησαν ἐγκαίρως εἰς διεύθυνσίν σας 16 ἡμερ. εἰς Χαριοῦπολ., 6 νῦν εἰς συμπλήρωσιν, πέμπομ. 1 δι' ἡμᾶς καὶ 1 εἰς κ. Ἐξ. Θὰ λυπηθῶμεν πολὺ ἀν μάθωμεν ὅτι δὲν ἐλάβετε, σὰς εὐχαριστ. δι' ἐνεργ. πρὸς ἀναν. καὶ εἰσπρ., σὰς εἰμ. ἰπόχο., οἱ βουλόμ. νὰ λαμβ. ἀπ' εὐθείας τὸ φύλλον, ἄς δηλώσωμεν τοῦτο ἐπὶ τῶν δελτίων, ἀποστ. προσθέτως 1 γρ. εἰς γραμμ., νέας ἐγγρ. κατεχωρ. — Πολύγυρον, Π. Δ. Σιρ., ἡμερ. ἐγκαίρως ἐστάλησαν, φύλλα στέλλ., δὲν ὑπάρχουν σειράι, εὐχαριστ. δι' αἰσθηματὰ.

Σκόσια, Κ. Δ. Β. Ἐνεργ. ἡμερ. στέλλ., εὐχ. — Σιάτιστα, Α. Δαν. Συν/τικὴ γρ. 230 δὲν ἐλήφθη, εὐχαρ., αὐτούμενα στέλλ. ἐκτὸς ἐξαντληθ., διεύθ. διωρθώθη, ὁδηγία ἐδόθησαν.

Τοκάιον, Δημ. Θ. Παπαδ. Ἐνεργ., τίμημα ἐλήφθη, εὐχαρ. διὰ τὰς ὑπὲρ τῆς ἐπιθ. ἐνεργείας σας.

Χαρτοῦμ Σουδάν, Γ. Ε. Βαλιούλ. Διεύθ. μετεβλήθη, εὐχαρ. διὰ δελταρίον σας, θὰ σὰς εἴμεθα ὑπόχρεοι ἀν μᾶς στείλετε σχετικὰ.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

— Σήμερον τὴν 2 μ. μ. ὥραν δίδεται ἐν τῇ Ροβερτεῖφ Σχολῇ ἡ προαγγελθεῖσα μουσικὴ συναυλία πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς παθόντων Ρυσίων. Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι πολλοὶ θὰ σπεύσωσιν εἰς αὐτήν.

— Τὸ προσεχὲς Σάββατον, 5 Φεβρουαρίου, ἡ Ἑλληνικὴ Ἐνωσις τῶν Ἐμποροῦπαλλήλων Κωνσταντινουπόλεως δίδει χορευτικὴν ἐσπερίδα εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Societā Operaia Italiana. Αἱ ἐκ τῆς χορευτικῆς ταύτης ἐσπερίδος εἰσπράξεις θὰ ἐνισχύσωσι τοὺς πρὸς ὑποστήριξιν τῶν ἀπορφανιζομένων οἰκογενειῶν τῶν ὑπαλλήλων πόρους τῆς Ἐνώσεως καὶ θὰ συντελέσωσιν εἰς ἀνάπτυξιν τῆς νυκτερινῆς σχολῆς, ἧς ἡ ἐπιτυχὴς ἔναρξις ἐγένετο ἤδη.

Ἡ χορευτικὴ αὕτη ἐσπερίς, ἡ διδομένη ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Ε. τοῦ Διοικητοῦ Πέραν, θὰ συγκεντρώσῃ πολὺν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον ἐκ τῆς διεθνοῦς περαιοῦσας κοινωνίας.

— Αὐριον, Κυριακὴν, ἐν Μακροχωρίῳ θὰ τελεσθῇ εἰς τὴν λέσχην «Ὁ Κοραῖς» φιλολογικὸν μνημόσυνον τοῦ Ἄλ. Παπαδιαμάντη, καθ' ὃ θέλουσιν ἀπαγγελθῆ λόγοι περὶ τῆς λογογραφικῆς δεινότητος τοῦ ἐκλιπόντος μεγάλου δημοσιογράφου. Οἱ τιμῶντες τὸν Παπαδιαμάντην δὲν θὰ λείψωσιν ἀπὸ τὸ μνημόσυνον τοῦτο.

— Καλλιτεχνικὸν καὶ μὲ πολλὰς εἰκόνας ἐξεδόθη τὸ ἀναλυτικὸν πρόγραμμα τῆς εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκδρομῆς, τῆς ὁποίας ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἀπὸ τοῦδε ἐξησφαλισμένη.

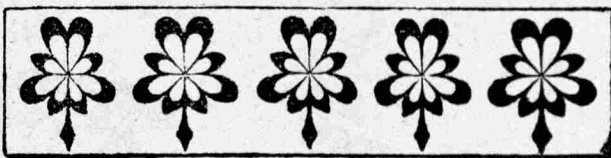
Οἱ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἐπιθυμοῦντες νὰ λάβωσι τὸ λεύκωμα τοῦτο, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγράφονται ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐκδρομῆς, ἄς ἀποταθῶσι τῷ ὄργανωτῇ κ. Θ. Βαλαλά, ἐν Γαλατῇ, Χάνιον Ἁγίου Πέτρου, ἀποστέλλοντες 1 γρόσιον διὰ ταχυδρομικά.

— Ἐκ Δράμας γράφουσιν ἡμῖν: Τῇ 15 τρέχοντος ἐδόθη ὑπὸ τῆς Φιλομούσου Ἀδελφότητος ἡ «Πρόοδος» εὐεργετικὸς χορὸς, συγκεντρώσας πᾶν ὅ,τι ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ κοινωνία τῆς πόλεώς μας. Ἐκ τῆς συρροῆς ταύτης τοῦ ἐκλεκτοῦ πλήθους διέπρεψαν ἐπὶ σεμνότητι, χάριτι καὶ ἀμφιέσει αἱ ἐκ τῶν διακεκριμένων τῆς πόλεώς μας οἰκογενειῶν δεσ Β. καὶ Φ. Τσαπράζη, Ε. Βασιλειάδου καὶ Κ. Ἀθανασιάδου. Ὁ χορὸς διεξήχθη ἐν πλήρει ἐπιτυχίᾳ, διαρκέσας μέχρι πρωῆας, τὸ δὲ πλῆθος ἀπῆλθεν, ἀποκομίζον τὰς ἀρίστας τῶν ἐντυπώσεων. Συγχαίρομεν τὸ Προεδρεῖον τῆς Φιλομούσου Ἀδελφότητος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην, ἣτις ἀπαξ ἐτι ἀποδεικνύει τὴν συμπάθειαν καὶ ἐκτίμησιν, ὧν γενικῶς ἀπολαύει τὸ εὐαγὲς τοῦτο σωματεῖον, τὸ εὐγενῶς καλλιεργοῦν τὴν εἰς τὰς Μούσας ἐπίδοσιν.

Παντολέων Μελανδινός. — Ἐν προβεθηκυῖα ἡλικίᾳ, περιστοιχούμενος ὑπὸ φιλοστόργων θυγατέρων, παρέδωκεν ἐν Διπλοκονίῳ τὸ πνεῦμα τὴν πρωῆαν τῆς Τρίτης σεβαστὸς πρεσβύτερος, ὁ **Παντολέων Μελανδινός**, πατὴρ τῆς δεσποινίδος Χαρικλείας Π. Μελανδινού, διευθυντρίας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» καὶ τοῦ Παρθεναγωγείου Διπλοκονίου καὶ τῶν δεσποινίδων Μάρθας καὶ Ζωῆς Μελανδινού, διδασκαλίσσης, αἷς καὶ συλλυπούμεθα ἀπὸ καρδίας ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ πεφλημένου πατρός.

Θηρεσία Τριανταφυλλίδου. — Τὴν παρ. ἑβδομάδα ἀπεβίωσεν ἡ **Θηρεσία Τριανταφυλλίδου**, ἀδελφὴ τῆς ἑλλογ. διευθυντρίας τοῦ Ἰωακείμειου Παρθεναγωγείου καὶ συνεργάτιδος τοῦ «Ἄπ' Ὀλά» δεσ Ἐρριέττης Κωνσταντινίδου, ἣτινι ἀπευθύνομεν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ ταύτῃ τὰ θερμότερα συλλυπητήριά μας.

Νικόλαος Ἐλευθεριάδης. — Προχθὲς ἀπεβίωσεν ἐν τοῖς Ἐθνικοῖς Νοσοκομείοις, ἐνθα ἐνοσηλεύετο, ὁ **Νικόλαος Ἐλευθεριάδης**, λίαν γνωστὸς εἰς τοὺς δημοσιογραφικοὺς κύκλους καὶ προσφιλὴς συνεργάτης τῆς παρούσης Ἐπιθεωρήσεως. Ὁ μεταστάς διετέλεσε λογοκριτὴς τῶν Ἑλλήνων. ἐφημερίδων ἐπὶ ἀπολυταρχίας, νῦν δ' ἦτο ἐκ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ γραφείου τοῦ ἐσωτερικοῦ τύπου, συγκεντρώων τὰς συμπαθείας ὄλων ἐκείνων, οἵτινες τὸν ἐγνώρισαν.

BYZANTINAI HMERAI

Ἡ ΕΒΔΟΜΑΣ

Ἐντὶ τῆς «Ἐβδομάδος», τὴν ὁποίαν ἀνεμένομεν νὰ μᾶς στείλῃ σήμερον τὸ «Κολύβριον» μας, ἐλάβομεν τὴν κατωτέρω χαριτωμένην ἐπιστολὴν αὐτοῦ:

Ἀγαπητοί μοι,

Σήμερον μὴ περιμένετε εὐθυμογραφίαν. Τὸ χιόνι, ὁ ἄνεμος, ποῦ φυσᾷ, μὲ συμβουλευόντων νὰ μὴ γράψω σήμερον, φοβούμενος μήπως χειροτερεύσῃ ὁ καιρὸς. Μὴ ἐπιμένετε νὰ δημοσιεύσετε λογοπαίγνια μου ὑπὸ τοιαύτας καιρικὰς συνθήκας, διότι πολλοὶ φίλοι μου μὲ πειράζουν ὅτι τὰ εὐθυμογραφήματά μου ἐπηρεάζουν ἐπὶ τοῦ καιροῦ.

Ὑγιαίνετε.

Πέραν, Παρασκευή.

ΤΟ ΚΟΛΥΒΡΙΟΝ

ΛΟΓΟΣ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ

Διαπραχθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Γεωργιάδου, Προκοπιέως, διδάκτορος τῆς Λατινικῆς καὶ Ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ ἀπαγγελλθεὶς αὐριον ἐν μέσῃ Πρωτευούσῃ καὶ ὑπ' αὐτὰ τὰ ὄμματα τῆς ἀστυνομίας.

«Πάντων ἀρετῶν ἀνωτέρα εὐσέβεια».

Καλλιστώ.

(Πράξις Β', σκηνὴ Α').

Σεβασμιώτατοι, Ἐλλόγιμοι, Φιλόμουσοι, Κύριοι καὶ Κυ. . . (ἐδῶ ὁ σεμνὸς ἀγορητὴς κοκκινίζει, ταπεινοῖ ἀιδημόνως τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐξακολουθεῖ):

«Οἱ μὲν πολλοὶ τῶν ἐνθάδε εἰρηκότων ἐπαινοῦσι προλαλήσαντας, ἐμοὶ δ' ἀρκοῦν ἂν ἐδόκει εἶναι καιρὸν περὶ ἄλλα πολυτιμώτερα τυρβάζειν, ὡς περὶ Πελασγῶν καὶ πολιτισμοῦ αὐτῶν, περὶ γλωσσικοῦ ζητήματος καὶ νεωτέρας φιλολογίας, ἧς καὶ ἐμὸν πόνημα «Καλλιστώ» κόσμημα τυγχάνει, ἦν καὶ μετὰ φθόνου μαλλιαροὶ προσβλέπουσιν, οἵτινες, ἀνερμάτιστοι ὄντες, εἰς ὅλα θέλουν θὰ ἀναμίγνυνται καὶ ἐναντι ὁποῖων ἐπιχειρήματά μου ταῦτα παρατάττων, ὡς τοῖχος (ντουβάρη) ἐγὼ πελασγικὸν ἠρωϊκῶς ἀνθιστάμενος, καταπτύστους βεβηλωτάς, οἵτινες εἰς τοσοῦτον θρασυτήτος ἐξέκοντο, ὥστε καὶ ἐμὰς διδασκαλίας ὥρας ἐν πανσέπτῳ τούτῳ Μουσάων τεμένει περιορισάμενοι καὶ πόκερι οὕτω ὑπηρεσίαν μεγίστην προσενεγκόντες, ἐπέθεντο βέβηλον χεῖρα τῇ ἑλληνίδι φωνῇ, ἦν καὶ ὁ τὸν ὑψηλὸν οὐρανὸν ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς καὶ περὶ λύχνων ἀφὰς διφρηλατῶν ἡλίου, τὸς φαινὰς αὐτοῦ ἀκτῖνας ἐπιρρίπτων, τὸν καλλιμάγαρον ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, ἐν ἧ ἔναυλος εἰσέτι ἡ γλῶσσα αὕτη τῶν Τρισμεγίστων Φωστήρων τῆς Τρισσηλίου Θεότητος, τοὺς τὴν οἰκουμένην ναμάτων θείων πυρσεύσαντας. . . (ἐδῶ τὸν παίροντα τὰ δάκρυα καὶ ἀδυνατεῖ νὰ προχωρήσῃ).

Ραγδαῖα χειροκροτήματα καλύπτουν τὸν λόγον τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ, ἐνῶ τὸ εἰκόσιμα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν τρίζει ἀπειλητικά. Οἱ μαλλιαροὶ πρὸ τῶν σοφῶν ἐπιχειρημάτων του αἰσθάνονται κοιλόπονο καὶ τρέπονται εἰς ἀτακτικὸν φυγὴν. . . ὅπου δεῖ.

Ἐγὼ κε' ὁ δεκός του.

Ο ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ

ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Κωμωδία εἰς πράξεις καὶ πραξικοπήματα.

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ τὴν πόρτα τοῦ Παραδείσου. Στὸ κατῶφλι κάθεται ὁ ἅγιος Πέτρος μὲ τὸ πούρο στὸ στόμα· τοῦ τὸ προσέφερον ὁ Παντοκράτωρ καὶ εἶναι γνήσιον Χαβάνας.

(Ὁ ἅγιος μουρμουρίζει):

— Νὸ πάρη ὁ διάβολος! Τέτοιο κρού δὲν εἶδα ποτέ μου. Καὶ νᾶναι χαλασμένη κ' ἡ σαλαμάνδρα μας. Μωρὲ διαβολοκαιρός! Σίγουρα σατυρικὸ ἡμερολόγιο θὰ κυκλοφορήσῃ πάλι στὴ γῆ. Ἐ, καὶ νᾶπερτε στὰ χέρια μου κανεῖς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐκδότας! . . . (ἕστερ' ἀπὸ λίγη σκέψι): δικηγόροι καὶ ἐκδόται τί γυρεύουν στὸν Παράδεισο!

(Φαίνεται ὁ Μεφιστοφελῆς).

— Πολλὰ τὰ ἔτη σας, ἅγιε Πέτρε.

— Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ποιὸς εἶσαι;

— Ἐγώ; Δὲ μὲ γνωρίζεις ἐμένα; Ἐγὼ εἶμαι ὁ μεγαλειότερος σατυρικὸς τοῦ αἰῶνος.

— Ἐτσι ἔ;

— Βέβαια· ἂν δὲν μὲ πιστεύετε, τὸ γράφει κ' ὁ «Ταχυδρόμος». Δὲν διαβάζετε «Ταχυδρόμο» σεῖς ἐδῶ; Δὲν διαβάζετε «Σατάν»; Δὲν ἀγοράζετε τὸ «Ἐμπρός»; Ἄ, εἰσθε πολλὸ ὀπισθοδρομικοὶ ἄνθρωποι, ἅγιε Πέτρε!

— Μὴν αὐθαδιάζεις! Βοίσκεσαι στὸν Παράδεισο κ' ὁ Παράδεισος δὲν εἶναι **Νοῆμον Κοινόν**.

— Μὰ . . . ξέρετε . . . εἶμαι ὁ Μεφιστοφελῆς! Δὲν ἔχετε ἀκούσῃ γιὰ τὸν Μεφιστοφελῆ;

— Ναι· ἔχεις δίκαιο· ἄκουσα. Εἶναι διάβολος καὶ πολὺ ἔξυπνος καθὼς λένε.

(Ὁ Μεφιστοφελῆς μετριοφρονῶν):

— Γιὰ τὴν ἐποχὴ ποῦ ζοῦμε . . .

— Καὶ τί γυρεύεις τώρα ἐδῶ;

— Τί θὰ πῆ τί γυρεύω! Πέθανα.

— Πέθανες; Περίεργο! Δὲν τὸ πῆρα εἶδης· φαίνεται, θὰ σοῦρθε ξαφνικῶ.

— Ναι, ἅγιέ μου, δάγκασα τὴ γλῶσσά μου καὶ φαρμακώθηκα.

— Καὶ μοῦ ἤλθες γιὰ τὸν Παράδεισο τώρα;

— Φυσικά.

(Ὁ ἅγιος μὲ ὕφος ἀστυνομικοῦ):

— Τὸ διαβατήριό σας, κύριε!

— Ὅριστε.

Ἐγὼ ἅγιος Πέτρος διαβάσει:

«Ἐν ὀνόματι τοῦ Μούντζωνε καὶ Πέργα καὶ χάριτι τοῦ Νοῆμονος Κοινοῦ,

Ἡμεῖς. . . .» (γυρίζει τὴν σελίδα):

Χαρακτηριστικά:

Κεφαλή — **Κενή**.

Μύτη — Δὲν ἔχει (τοῦ ἔπεσεν ἀπ' ὄτου βγήκεν ὁ «Περίδρομος»).

Γλῶσσα — **Ψαλίδι** (βλέπε «Σατάν»).

Ἀνάστημα — **Ὑψηλόν** (ἐδῶ, διὰ νὰ μὴ γίνῃ καμμία παρεξήγησις, ἡ λέξις δὲν εἶναι γραμμένη τουρκιστί).

Ἡλικία — **Ἀναθόριστος** (μεταξὺ μωροῦ καὶ ξαναμωραμένου).

Ἰδιαιτέρα χαρακτηριστικά: Διαρκῶς παραπονεῖται ὅτι τὸν κλέπτουν (ἢ παροίμια: «Φωνάζει ὁ κλέφτης γιὰ νὰ φοβηθῇ ὁ νοικοκύρης», δὲν ἔχει τὸν τόπον τῆς ἐδῶ).

(Ο άγιος Πέτρος):

— Όραία. Έν τάξει τὸ διαβατήριό σου.

▲όσε τώρα πέντε γρόσια δικαίωμα εισόδου.

(Ο Μεριστοφελής σκαλίζει τῆς τσέπες του).

— Μπᾶ! Διάβολε! Πού εἶναι ὁ πορτομὸνές μου; **Μ' ἔκλεψαν** πάλι.

(Ο άγιος μισοκλείων τὸ μάτι).

— **Σ' ἔκλεψαν** ἔ; Ο Σουρῆς γιὰ ὁ Λασκαράτος;

(Ο Μεριστοφελής ἀφηρημένος καὶ λίγο κλαψιάστικα):

— Ο Σκόκος, γέροντά μου.

— Βρὲ τετραπέρατε! Γιὰ νὰ μὲ γᾶς τὸ κάρτο, προσποιεῖσαι τὸ βλάκα ἔ;

— Όχι, γέροντά μου, **δὲν προσποιῶμαι**.

— Θέλω ἀποδείξεις γι' αὐτὸ τὸ τελευταῖο πού λές.

Ο Μεριστοφελής ἀμέσως βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα «Σατάν» καὶ ἀρχίζει νὰ διαβάξη. Στὴ στιγμή ὁ άγιος βυθίζεται σὲ νάρκη.

Ο Μεριστοφελής γελά **σατανικώτατα** καὶ περνᾷ στὸν Παράδεισο.

(Ἔλεται ἡ Β' πράξις).

ΝΤΕΛΗΧΡΙΣΤΟΣ—ΜΟΥΣΚΕΜΜΑΣ

Τὸ ἠθικὸν μας συμπέρασμα:

«Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι κτλ.»

Χίλια δύο.

Ἡ Φωτιά.

Νέα καὶ πάλιν συμφορὰ, ἐκάηκεν ἡ Πύλη καὶ ἐκάησαν μαζί μ' αὐτὴν καὶ ἐπίσημα χαρτιά καὶ τώρα ψιθυρίζουνε παντοῦ ἐχθροὶ καὶ φίλοι πῶς **δάκτυλος** τὴν ἔβαλε καὶ τούτη τὴ φωτιά.

Δὲν ξέρω ποῖος τὴν ἔβαλε, μὰ φαίνεται τεχνίτης ἀφοῦ μόλις τὴν ἔβαλε μᾶς ἔκανε φτερά...

Ἐν τούτοις δὲν τὴν ἔβαλεν, ὡς εἶπαν, ὁ Τζαχίτης, ὅσο κι' ἂν εἶναι τ' ἄρθρα του **θερμά** καὶ **φλογερά!**

Ο Δάκτυλος.

Τῆς μόδας ἔγινε κι' αὐτὸς ὁ **δάκτυλος** πιά τώρα κι' ἀπὸ δακτύλους γέμισεν ἡ κλασικὴ μας χώρα. **Δάκτυλος** καὶ στὰ δάνεια καὶ εἰς κάθε μας ζημία καὶ κάτι **δάκτυλοι** ἄγριοι στὰ ἐθνικὰ ταμεία. Στὴν Ἰεμένη **δάκτυλος** καὶ στὴν Ἀρβαντιὰ καὶ **δάκτυλος** τὴν ἔβαλε τῆς Πύλης τὴ φωτιά. **Δάκτυλος** καὶ στὴν Τρίπολη κι' ἂν θέλετε προσφάτως καὶ τὴ χολέρα **δάκτυλος** τὴν ἔφερε στὸ Κράτος. Κ' ἐκεῖ στὴν Κρήτη **δάκτυλος** καὶ **δάκτυλος** καὶ στ' ἄλλα τοῦ Κράτους τὰ ζητήματα μικρὰ τε καὶ μεγάλα. Καὶ **δάκτυλο** θὰ βρῆς παντοῦ σὲ κάθε φάλτσο στέκα κι' ἂν δὲν τὸν εὕρης μοναχό, θὲ νὰ τοὺς εὕρης δέκα.

Ἡ Ἐνωσις.

Θὰ γείνη λὲν ἡ Ἐνωσις καὶ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ χάρις θὰ ὀφείλεται στὸν **μέγα** Γεδεῶν. Μὰ ὁ Σημηριώτης ἔλεγε, σὺν τᾶκουσε, γελῶντας: **ἀδύνατος ἡ ἔνωσις** γιὰ λόγους... ἀποχρῶντας!

Τὸ Δάνειο.

Καινούργιο λένε δάνειο θὰ κάνουμε στοὺς Γάλλους, νὰ δώσουμε τὰ δανεικὰ πού πήραμε ἀπ' τοὺς ἄλλους. Κανένα ὅμως δάνειο δὲν κάνουμε κι' ἄλλο, νὰ δώσουμε τὸ χρέος μας στὴ δόλια... Μιχαλοῦ!

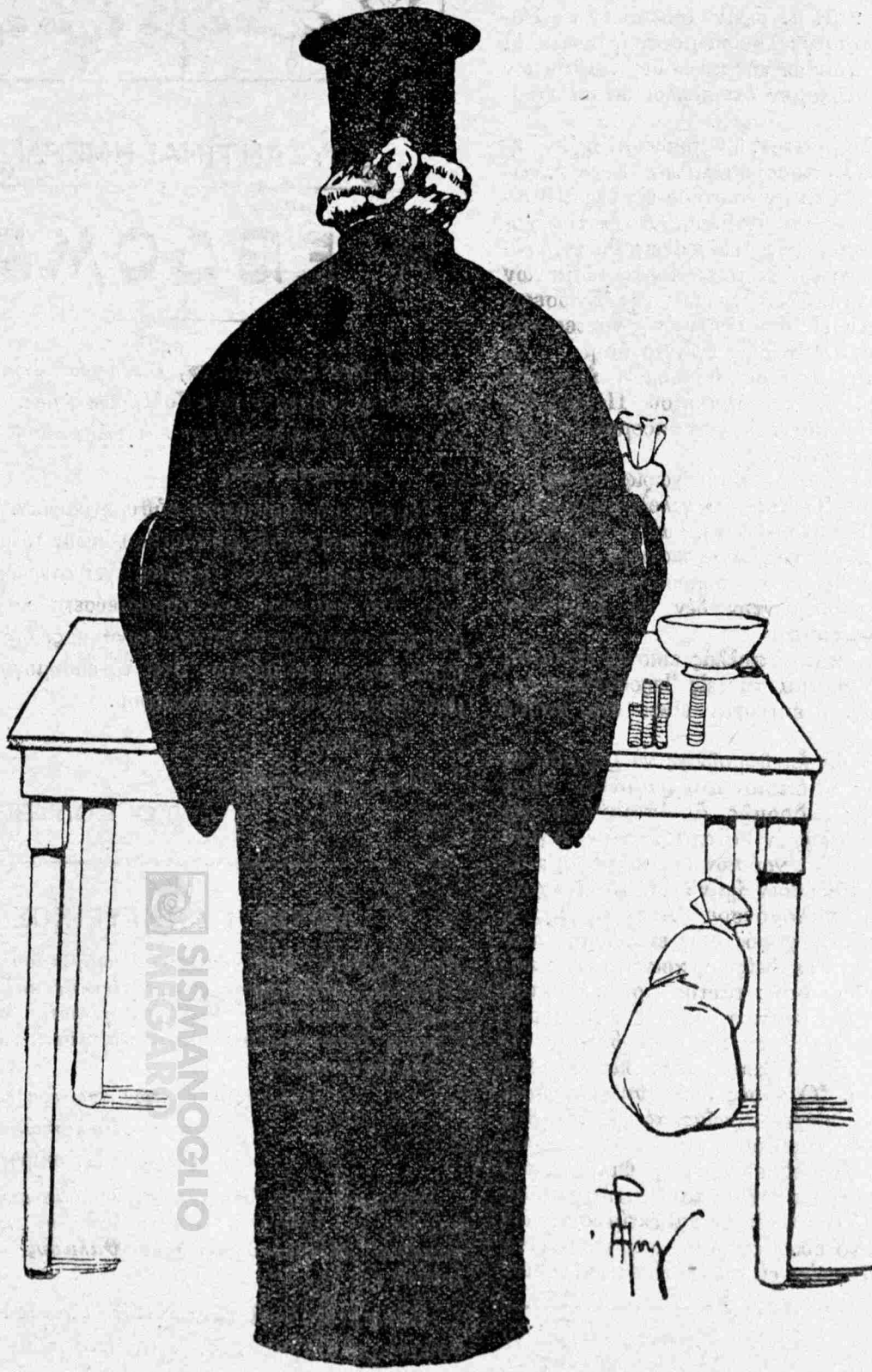
Αὔριον.

Αὔριον οἱ δασκάλοι μας τὸν κόσμον θὰ θαμβώσουν μὲ θέματα ἐπικαιρά, διδακτικὰ κι' ὠραία. Αὔριον στὰ Σχολεῖά μας θὰ πάρουν καὶ θὰ δώσουν τὰ δίχρονα καὶ τὰ εἰς μὴ καὶ ὅλα τὰ βραχέα!

Καὶ ρέστα.

«Πρῶτοι ἡμεῖς...»

Ἄργα χθὲς τὴν νύκτα ἐκυκλοφόρησεν ἡ ἀπαίσια φήμη ὅτι ὁ βουλευτὴς Μιτυλήνης κ. Μπουσάνης ἔφθασεν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐξ ἰδιαιτέρων μας πληροφοριῶν εἴμεθα εἰς θέσιν **πρῶτοι ἡμεῖς** νὰ διαψεύσωμεν τὴν ἀνωτέρω φαντασιώδη εἰδησι, ὀφειλομένην εἰς κακοβούλους διαδόσεις καὶ ἀκαίρους σπερμολογίας. Ζάτεν...

Ο άγιος μετρῶν τὰ χρήματά του.

Τὸ Κουτσαβάκι.

— Νὰ σοῦ πῶ, ρὲ Δενιῶ; Μὲ **κάψανε** τὰ μάτια σου· σὺν Ἐψηλῇ Πύλῃ τὴν κάψανε τὴν καρδιά μου!

Τὸ Θερμόμετρον

εἰς ἑπτὰ ἡμέρας:

Κυριακή. — 0° (συνεδρίαζεν ἡ Ἐλλ. Ὁμάς).

Δευτέρα. — 80° ἄνω τοῦ μηδενικοῦ (πυρκαϊὰ Ἐψηλῆς Πύλης).

Τρίτη. — Ἀποφράς ἡμέρα· τὸ θερμόμετρον δὲν ἐργάζεται.

Τετάρτη. — 100° ἄνω τοῦ μηδενικοῦ (φλογεραὶ ἀγορεύσεις τοῦ Σάλτα ἐν τῇ Βουλῇ).

Πέμπτη καὶ Παρασκ. } Ἡ ἰδία θερμοκρασία.

Σάββατον. — 50° ὑπὸ τὸ μηδέν (κυκλοφορεῖ τὸ «Ἐμπρός»).

Ἀργία.

Αὔριον, ἑορτὴν τῶν **γραμματῶν**, ἡ πόστα εἶναι κλειστή.

Ἐνας φιλάνθρωπος.

Εἰς τὸν κ. Μακρίδην κάποιος φιλάνθρωπος χαρίζει τὴν ἐξῆς ὁμοιοκαταληξίαν:

Ο Πανιᾶς μὲ τὸν Ἀλῆ
σεργιανοῦν τὴ φωτιά τοῦ Μπάμπι-Ἄλῆ.

Καθὼς βλέπετε, ὁ κ. Φιλάνθρωπος δὲν διακρίνεται διὰ τὴν πρωτοτυπίαν του. Ὁ στίχος ἔχει φανεράν ἐπίδρασιν ἀπὸ τὸ «Ἐμπρός».

Ὁ ΔΕΛΤΑΣ

ἮΓΙΕΙΝΗ ΤΩΝ ΕΓΚΥΩΝ ΚΑΙ ΤΙΚΤΟΥΣΩΝ τοῦ διακεκριμένου τῆς πόλεως μας Ἰατροῦ **ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ**

Ἀπαραίτητος ὁδηγὸς πάσης ἐγκύου, διότι διὰ τῆς μελέτης αὐτοῦ ἐξασφαλίζεται ἡ κανονικὴ πορεία τῆς ἐγκυμοσύνης καὶ προλαμβάνονται πάντες οἱ ἀπὸ τοῦ τοκετοῦ κίνδυνοι.

Πωλεῖται παρ' ἅπασιν τοῖς βιβλιοπώλαις τῆς πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἀντὶ γρ. 5.

“ΝΑΟΥΜΑΝΝ”

Αἱ Καλλίτεραι τοῦ Κόσμου
ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ
ΠΩΛΗΣΙΣ ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ
ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΙΣΤΩΣΕΙ
ΕΥΚΟΛΙΑΙ
Εἰς τὰ Πληρώμας
Μαθήματα καὶ ἐπιδιορθώσεις
ΔΩΡΕΑΝ

Μόνος ἀντιπρόσωπος τῶν Ραπτομηχανῶν **ΝΑΟΥΜΑΝΝ** διὰ τὴν Τουρκίαν

Λ. ΜΠΟΡΝΣΤΑΪΝ
Πράκτωρ διὰ τὴν Γιουμουλτζί-
ναν, Δεδεαγας καὶ Σάνθην
ΑΔΕΣ. ΕΥΝΟΥΣΙΑΗΣ